

Poslední výzva k záchraně

**Biblické úkoly 1994
4. čtvrtletí**

Studujeme trojandělské poselství

ISBN 80-7172-041-0

Úvod

Hlavním tématem Bible je Boží zachraňující láska. Každá kniha Písma se obrací k nám, ke každé stránce našeho bytí a zkušenosti, a zjevuje nám Ježíše Krista jako našeho Spasitele. Kniha Zjevení v sobě spojuje světlo pravdy, které postupně narůstalo během dějin, a představuje nám Ježíše Krista, Beránka Božího, který snímá hřích světa. V poslední knize Bible můžeme spatřit vyvýšeného Pána Ježíše, který slouží ve prospěch záchranu a osvícení lidstva a který chrání svůj lid.

Poselství tří andělů ze Zj 14,6–12 nám představují věčné evangelium. V dnešní době pochybování, falešného evangelia a lživých zázraků nám trojandělské poselství poskytuje bezpečné vodítko. Poselství k nám promlouvá a pomáhá nám rozpoznat blud a vážit si Ježíšovy pravdy.

Poselství tří andělů —jejich obsahu, účelu a jednotě — porozumíme lépe, jestliže budeme mít na paměti jejich významné rysy:

1. Tato poselství jsou věčným evangeliem, jež je plné světla, života a lásky. I nejpřísnější výroky těchto poselství mají za cíl zachránit člověka, ne jej odsoudit. Odmítnutí poselství však přináší Boží soud.

2. Tato poselství se vztahují na celý svět a mají stejnou závažnost pro všechny lidi nebo kultury.

3. Poselství v sobě ve zhuštěné podobě shrnují Boží zjevení. Jejich smyslu můžeme nejlépe porozumět, jestliže je budeme studovat větu po větě a jestliže necháme promlouvat jen Písmo. Nechceme samozřejmě ztrácet ze zřetele jejich vzájemnou provázanost a jednotu, neboť představují vyváženou výzvu k poslední generaci žijící na této zemi. V těchto poselstvích nezaznívá ani jeden falešný tón, který by narušoval akord základní Boží pravdy: Bůh je láska.

4. Měli bychom také uvažovat nad těmito poselstvími ve světle podmínek a stavu světa, ke kterému se obracejí. Ježíš Kristus a jeho proroci předpověděli bezpříkladné zlo, bludy a zmatek dnešní doby. Není tedy divu, že se tato poselství vyznačují naléhavostí a hlubokým zájmem o lidstvo, jež se nachází v mimořádně špatné situaci.

Máme všechny důvody k tomu, abychom Bohu děkovali za dostatečné odpovědi, které nám představuje v poselstvích tří andělů. Učí nás, abychom následovali Beránka, kamkoli půjde, abychom v jeho milosti zachovali Boží přikázání a víru Ježíšovu uprostřed největší zkoušky, která má na lidstvo přijít. Při studiu těchto životně důležitých a aktuálních poselství se snažme poznat lépe Pána Ježíše a jeho evangelium.

Seznamte se s autorem těchto Biblických úkolů

Autorem Biblických úkolů na 4. čtvrtletí čtvrtletí je Brian Jones, kazatel ze Západní Virginie. Předtím, než přišel na toto místo, vychovával pracovníky pro velkoměstskou evangelizaci.

Kazatel Jones získal bakalářský titul na Státní univerzitě v New Yorku a studoval teologii na Pacific Union College. Pracoval jako kazatel, vychovatel a evangelista v řadě sdružení v Severní Americe.

Bratr Jones rád píše a čte, má zvláštní zájem o církevní dějiny, především o období reformace. Napsal knihu s názvem Požehnaná naděje a mnoho článků pro adventistické časopisy. Má rád klasickou duchovní hudbu a hraje na klarinet. Jeho manželka Elizabeth pracuje jako zdravotní sestra a jako spisovatelka.

Andělé se světoširým posláním

Zj 14, 1–12; Luk 2, 13. 14

Základní text

„Což není každý anděl jen duchem, vyslaným k službě těm, kdo mají dojit spasení?“ (Žid 1, 14)

Základní myšlenka

Poselství tří andělů ze Zj 14. kapitoly je určeno pro každého člověka, ať žije kdekoli na světě. Pán Bůh si přeje, abychom se o toto poselství podělili s druhými, a chce nám v tom pomáhat.

Daniel žil na vysočině v západní Tanzánii. Jednoho dne jej navštívil nebeský posel a vyřídil mu následující poselství: „Zajdi do nemocnice vysoko v kopcích. Tam mají Boží pravdu a ta změní tvůj život. Jakmile se dozvíš Boží poselství, musíš je hlásat v oblasti Rundi.“ Dva roky studoval Bibli ve třídě křtěnců v adventistické nemocnici a pak se přestěhoval do oblasti Rundi. Na novém působišti zvěstoval trojandělské poselství a výsledkem jeho práce byl nově vzniklý sbor církve adventistů sedmého dne.

Ježíš Kristus zaslíbil, že jeho evangelium zasáhne celý svět (Mat 24, 14). Každému tak dává možnost být zachráněn. Jeho poslední zvěstování pravdy má zasáhnout celé lidstvo, bez ohledu na kulturní, politické nebo společenské podmínky. Pod vedením Ducha svatého a nebeských andělů máme tuto pravdu prožívat a zvěstovat.

Postižený svět (Mat 24,3–14)

1. Jak Bible popisuje stav světa v době, kdy bude zvěstováno závěrečné poselství evangelia? Mat 24,3–14; 2 Tím 3,1–5

Připomeňme si nedávné televizní nebo novinové zprávy. Objevují se v nich informace o přírodních katastrofách, válkách, hrabivosti nebo bezbožnosti? Zvýšil se počet takových zpráv za posledních několik let?

Křesťanství ztrácí ve velké míře svou sílu, neboť povrchně chápe nabídku Boží záchrany a nedbá na Boží zákon. Zoufalí lidé se pak obracejí k falešným náboženským systémům, které jsou pro jejich porušenou přirozenost přitažlivé. Falešná náboženství zaslubují ráj bez čistoty, svobodu bez odpovědnosti a požehnání bez čestnosti. Zatímco je společnost zmítána problémy, vlády nabízejí občanům falešné naděje lepšího zřízení, které bude nastoleno lidským hrdinstvím. Někteří pocítují marnost těchto slibů a hledají „útočiště“ v bezohlednosti, upadají do zoufalství nebo se dopouštějí zločinů.

Bůh však nechce člověka opustit a zničit. On „tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Ve své horoucí lásce nás prosí: „Obrátte se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země! Já jsem Bůh a už jiného není“ (Iz 45,22). Bůh si nepřeje, „aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2 Petr 3,9).

2. Jak má Boží lid žít v této nepokojné době plné pokušení? Kde máme hledat zdroj síly k bezúhonnému a ryzímu životu? Efez 3,14–19

3. Co chceš udělat pro to, abys žil vítězným životem? Pros nyní Boha, aby posílil tvou víru a dal ti v tomto týdnu příležitost vydat svědectví.

Nebeská pomoc (Žalm 91,10–12)

Bůh s lítostí v srdci sleduje utrpení tohoto světa. Vidí satanovy kruté způsoby, kterými se snaží prohloubit naše neštěstí. Přestože jsme často spolupracovali s nepřítelem k naší škodě i ke škodě druhých, Bůh nás nechce snadno vydat napospas našim porušeným cestám. Na golgotském kříži učinil opatření, abychom mohli být vysvobozeni z moci toho, který je silnější než my sami.

1. Jaká opatření Bůh učinil, abychom mohli být zachráněni z hříchu? Jak nás tato opatření duchovně chrání?

Řím 5,6–8

Řím 8,14.15

Efez 6,11–18

Žalm 91,11.12

Bůh je ochoten a připraven nám pomoci. S láskou se nás snaží probudit, abychom si uvědomili náš skutečný stav a potřeby. Pak nám mocně a bez odkladu pomáhá, abychom byli vysvobozeni z našich hříchů, a vede nás k novému a slavnému životu podle zásad jeho království. „Kristus zachrání z propasti zkázy a z trní hříchu každého, kdo se jím nechá zachránit... Nepochybuji o tom, že ti Bůh odpustí tvé hříchy a dovolí ti, abys k němu přišel. On už první krok učinil. Ještě když jsi byl proti němu, už tě hledal... Člověka ubitého a zraněného hříchem bere do své náruče lásky a přenáší ho s radostí do bezpečí.“ (KP 107)

2. Přemýšlej o tom, kdy a jak tě Bůh ve své milosti chránil před duchovním pádem. Jak ovlivnila jeho láska tvoje srdce?

Pros Boha o to, abys tento týden mohl lépe představit jeho lásku svým sousedům nebo spolupracovníkům.

Služba andělů (Žid 1,7.14)

Dnes se budeme zabývat úzkým spojením mezi Božími svědky na zemi a nebeskými anděly, tak jak to naznačuje verš ve Zj 14,6.

1. Jak Bible poplňuje Boží anděly? Žid 1,7.14
2. Jakým lidem jsou Boží andělé zvlášť blízko? Žalm 34,8
3. Jakou úlohu — kromě toho, že nás chrání — vykonávají Boží andělé? Skut 7,53; Zj 1,1

„Zatímco se někteří nacházejí v údolí rozhodnutí, andělé se spojují s opravdovými, odevzdanými služebníky Kristovými, aby pomohli těmto potřebným [kteří se rozhodují].

Kdyby andělé při zvěstování evangelia zaujímali místo člověka, nebylo by na zemi žádné místo ponecháno v temnotě a stínu smrti. Dílo by bylo vykonáno způsobem, jak je představen andělem letícím středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země. Ale Bůh nečiní nic bez spolupráce s člověkem...

Andělské bytosti, i když jsou neviditelné, spolupracují s viditelnými lidmi, a tak spolu s lidmi vytvářejí společenství pomoci. Není tato skutečnost, že lidé jsou viditelnými nástroji, které předávají požehnání andělských bytostí, povzbuzující a inspirující?... Lidé jsou nástrojem nebeských služebníků, neboť nebeské bytosti používají lidských rukou pro konání praktické služby... Toto je nebeský způsob, kterým je poskytována záchranná moc. Poznání a činy nebeských služebníků spojeny s poznáním a mocí, které jsou uděleny lidským služebníkům, přinášíjí pokoj utlačovaným a malomyslným.“ (ML 304.305)

3. Můžeš se podělit o zkušenost s tím, jak tě Bůh vedl, abys sloužil druhým? Děkujme Bohu, že nám posílá své anděly, abychom s jejich pomocí mohli oslovovat a získávat druhé pro Krista. Pros tento týden o přítomnost andělů při své svědecké službě.

Poslové lásky (Zj 14,6)

Posláním církve je zvěstovat světu evangelium. Bůh posílá anděly, aby v úzké spolupráci s Boží církví získávali svět pro Krista.

1. Koho představuje anděl ze Zj 14,6?

Řecké slovo „angelos“ znamená „posel“. Takovým poslem může být i člověk. Když člověk hovoří pod vlivem božské inspirace nebo v plném souladu s Písmem, takové poselství má stejnou závažnost, jako kdyby přímo hovořil nebeský anděl nebo sám Bůh.

„Zde se jedná o symbolické vidění. Anděl představuje Boží svaté, kteří zvěstují věčné evangelium, zvláště jeho prvky zmíněné v tomto textu, v době, kdy 'nastala hodina jeho soudu' (verš 7). Je samozřejmě také pravda, že při zvěstování evangelia pomáhají lidem skuteční andělé, ale tato myšlenka není hlavním tématem této pasáže.“ (7 BC 827)

2. Tito andělé v první řadě představují Boží lid, který nese světu věčné evangelium. Proč však podle Zj 14,6 letí středem nebeské klenby?

„Andělův let 'středem nebeské klenby', 'mocný hlas', kterým poselství provolává a hlásání poselství všem 'obyvatelům země' — 'každé rase, kmeni, jazyku i národu' — jsou důkazem rychlého šíření hnutí a jeho světového rozsahu.“ (VLB 255)

„Láska Kristova, která nám byla zjevena, z nás dělá dlužníky těch, kdo Krista ještě neznají. Bůh nám dal světlo nejen proto abychom ho využili pro sebe, nýbrž abychom ho šířili těm, kdo ještě žijí ve tmě.“ (CK 56)

3. Jakými způsoby může církev nést (nebo nese) evangelium světu? Jak se ty poptáváš do evangelizační práce?

Boží láska ke všem (Efez 2,11–22)

Tito andělé jasně vyhlásují Boží nestrannou, a přece osobní lásku ke „každé rase, kmeni, jazyku i národu“. Bůh se stará o celý svět.

1. Jak nám podobenství o milosrdném Samařanu (Luk 10,25–37) představuje Ježíšův pohled na lidi z různých prostředí?
2. Jak ovlivňuje Kristova smrt na kříži vztahy mezi různými kulturami, národy a rasami? Efez 2,11–22

„Ten, kdo je spojen s Kristem, povznese se nad rasové předsudky a společenské kastovníctví... Božský Původce pravdy má být vyvýšen. Naše srdce mají být naplněna vírou, která jedná prostřednictvím lásky a očišťuje srdce. Jednání milosrdného Samařana je příkladem, který máme následovat.“ (9 T 209)

„Každý prvek poselství třetího anděla má být zvěstován ve všech částech světa. Jedná se o mnohem větší úkol, než si mnozí uvědomují... Toto poselství je zkouškou. Jestliže je přijato upřímným srdcem, poslouží jako protilátka na všechny hříchy a bolesti světa. Žádné prostředí, chudoba, nevědomost nebo předsudky nemohou zabránit jeho účinku nebo snížit jeho přizpůsobivost potřebám lidstva.“ (EGW, The Upward Look, str. 277)

Poznámka: Ve spisech Ellen G. Whiteové a v adventistické terminologii se často slovní spojení „poselství třetího anděla“ vztahuje na celé trojandělské poselství ze Zj 14,6–12 a ne jen na slova samotného třetího anděla.

3. Dáváš ve svém životě prostor otevřeným či skrytým předsudkům? Jsi ochoten nechat se Bohem pozvednout nad tento hřích? Jakým způsobem můžeme spolupracovat s Pánem Ježíšem na odstraňování našich předsudků vůči druhým? Jaké zvláštní požehnání mohou prožít ti, kdo umožní, aby je Kristova láska spojila s lidmi jiné rasy či jiného společenského postavení?

Doporučené studium

Při studiu následujících veršů uvažuj nad vztahem mezi Bohem, lidmi a anděly v souvislosti se zvěstováním poselství záchrany tomuto postiženému světu: Luk 15,10; Jan 1,51; 1 Tim 5,21; 1 Petr 1,9–12; Zj 22,8.9.

V knize Vítězství lásky Boží si prostuduj kapitolu „Kdo jsou andělé?“ (str. 365–369). Prostuduj si uvedené strany v následujících knihách: Touha věků (str. 91.160), Skutky apoštolů (str. 100–102), Kristova podobenství (str. 41.134.137).

Diskuzní otázky

1. Čím tento úkol prohloubil vaši vděčnost za to, že nebesa mají zájem o záchranu lidstva?
2. Jak můžeme spolupracovat s nebeskými anděly při zvěstování evangelia tomuto světu?
3. Co se musí v našem životě změnit, abychom se mohli plně sjednotit v tomto díle s Bohem a jeho anděly?

Shrnutí

Bůh nás skutečně miluje hlubokou láskou! Bůh vidí, že svět je zasažen nákazou hříchu a odcizil se mu. Protože touží zachránit lidstvo, posílá svému lidu poselství, které je zároveň i jeho posláním. Pán Bůh chce zachránit všechny, kdo ho přijmou. Proto ve prospěch naší záchrany využívá všechny zdroje své nekonečné lásky a moudrosti; působí prostřednictvím lidí, aby zjevil svou lásku. Všem ochotným pomocníkům posílá své anděly, kteří mají moc a schopnosti provádět jeho příkazy. Boží závěrečné poselství záchrany má být zvěstováno celému světu s velikou mocí a slávou. Spojme se s naším Bohem při konání tohoto velkolepého díla.

Věčné evangelium

Zj 14,6.7; Řím 1,16.17; 5,1.2; Kol 1,20–23

Základní text

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“
(Zj 14,6)

Základní myšlenka

Evangelium je dobrá zpráva o tom, že nás Pán Ježíš zachraňuje z hříchu a obnovuje naši povahu, abychom mohli být ve společenství s Bohem. Ježíšovo vítězství na kříži je hlavním tématem evangelia.

William Miller byl ve vztahu k náboženství pochybovačným člověkem, a někdy bavil své přátele tím, že napodoboval svého dědečka, který byl kazatelem. Jednou v květnu roku 1816 vzal jméno Boží nadarmo a náhle si uvědomil svoji hříšnost. „Když už jsem si téměř zoufal, Bůh mi prostřednictvím Ducha svatého otevřel oči. Poznal jsem Ježíše jako přítele a jediného pomocníka a slovo Boží jako dokonalé pravidlo života,“ popsal později svou zkušenost. Pak se začal věnovat studia Písma a modlitbě. Evangelium změnilo tohoto pochybovače ve vůdčí osobnost náboženského hnutí, z něhož vyrostla i církev adventistů sedmého dne.

William Miller poznal, že evangelium zjevuje Boží lásku, která se projevila v plánu záchrany. Také poznal, že prostřednictvím evangelia může být zahořklý a vnitřně prázdný člověk uzdraven, může pocítit štěstí a nést ovoce svatosti. Poselství tří andělů představují celé evangelium ve zhuštěné podobě.

Co je to evangelium (Řím 1,16.17)

1. Verše v Řím 1,16.17 zcela jasně říkají, co je to evangellum. Prostuduj si tyto verše a doplň chybějící slova v následujícím textu:

Evangelium je moc _____ ke _____. Tato moc je pro _____, kdo věří. Evangelium zjevuje Boží _____ Jeho spravedlnost je přijímána _____.

I když k nám evangelium přichází ve formě slov, tato slova popisují zkušenost, již jsme proměňováni působením Ducha svatého v nás. Evangelium pochází od Pána Ježíše a vede nás k němu, k živému Slovu (Jan 1,1–5.12–14). Recké slovo „euangelion“ znamená „dobrá zpráva, radostné poselství“ — v Novém zákoně se pak vztahuje na radostné poselství o zachraňující moci a veliké milosti, která je nabízena ztraceným, bezmocným hříšníkům.

2. Jak následující verše poplují evangellum?

2 Kor 9,13: _____ evangelium

Mat 24,14: evangelium o _____

Efez 1,13: evangelium o _____

Skut 20,24: evangelium o _____

Řím 10,15: zvěstování _____

„Má být vykonáno velké dílo, aby lidé poznali zachraňující pravdy evangelia. Toto je Božím prostředkem, který má zabránit záplavě morálního porušení obnovit obraz Boží povahy v člověku. Je Božím lékem na všeobecný chaos. Je to moc, která sjednotí lidstvo. Úkolem poselství třetího anděla je představit tyto pravdy.“ (6T 11)

3. Co můžeš udělat pro to, abys lépe poznal evangelium a zvýšil se tvůj zájem o ně?

Věčné evangelium (2 Moj 34,5–7; Řím 8,33–39)

1. Z čeho můžeme usuzovat, že evangelium je věčné?

1 Moj 22,1–14; Gal 3,8

Filip 2,5–11

1 Petr 1,18–20

Zj 13,8

„[Plán našeho vykoupení] byl zjevením zásad, jež jsou od věčnosti základem Božího trůnu. Bůh a Kristus věděli od počátku o odpadnutí satana a o pádu člověka svedeného tímto odpadlíkem. Bůh nedal pokyn k tomu, aby vznikl hřích, avšak předvídal jeho vznik a učinil opatření, jak čelit této strašné skutečnosti.“ (TV 11)

2. Co nám zjevuje věčné evangelium o Boží povaze? 2 Moj 34,5–7; Řím 8,33–39

Důsledky věčné povahy evangelia jsou nezměrné. Bůh plánuje, abychom věčně a stále více oceňovali jeho povahu a záměry. Nenabízí nám jakési povrchní poznání nebo všeobecnou dobrou vůli, která by přehlížela naši osobní jedinečnost. Ani rozmařile nerozsévá své požehnání bez ohledu na okolnosti. Vše, co koná, má nás k němu přivést co nejlíže a sjednotit nás v zusechňujícím svazku s ním.

3. Přemýšlej o Boží dobrotě. Pros ho, abys mohl prožívat bohatší společenství s Pánem Ježíšem prostřednictvím Ducha svatého. Jak můžeš využít příležitosti, které se ti naskýtají, abys slovy nebo činy představil druhým Boží dobrotu?

Golgota — základ evangelia (Jan 12,32)

Základem evangelia je Kristova oběť na Golgotě. Právě na tuto oběť a její proměňující moc poukazuje poselství prvního anděla.

1. Proč je Kristova oběť tak důležitá? 1 Petr 1,18-20

Vyvyšujeme Kristovu oběť na kříži a objevujeme její hluboký význam! Je prostředkem spásy; je klíčem, který otvírá pokladnici veškeré pravdy. Hřích zatemnil naše chápání, že jedině Kristova krev může očistit naši morální a rozumovou vnímavost a očistit nás od veškerého hříchu.

„Toto je to nejvyšší poznání, které můžeme získat — poznání o záchraně. Golgotský kříž, pokud je správně pochopen, je pravou filozofií, čistým a nezkaženým náboženstvím. Znamená věčný život pro všechny, kdo věří.“ (SD 231)

To, co se mělo stát d'áblovým nástrojem krutého a krvavého mučení, se stalo největším zjevením Boží lásky. „Kristova smířčí smrt je velkou pravdou, kolem níž se ostatní pravdy soustřeďují... Ti, kdo studují velikou oběť Vykupitele, rostou v milosti a poznání.“ (SD 221)

2. Bible představuje Kristův kříž jako nástroj smrti i života — viz následující verše:

Kdo zemřel a za co? 1 Kor 15,3

Co umírá a jak? Řím 6,9-11

Pro koho a jak máme žít? 2 Kor 5,14.15

Apoštolové Petr a Pavel našli v kříži velké duchovní osvícení. Pro ně byl stromem života, pramenem odpuštění, prostředkem očistění a obnovy. Stal se pro ně směrníci života a morálky.

3. Jak se může stát Kristova oběť na kříži duchovním základem tvého života?

Evangelium a Kristova oběť (1 Kor 1,18)

Kristova oběť zahrnuje celý plán záchrany a zjevuje nám (1) velký spor mezi dobrem a zlem a (2) Boží dokonalé řešení problému hříchu. Kristova oběť umožňuje, abychom byli vykoupeni z hříchu a smířeni s Bohem.

1. Jak apoštol Pavel chápal Kristův kříž? 1 Kor 1,18

To, co se zdálo být nástrojem slabosti a porážky, je skutečně nejkrásnější ukázkou moci a vítězství — moci a vítězství lásky nad nenávisť, pravdy nad lži, života nad smrtí, záchrany nad odsouzením. Nesmíme nikdy zapomenout na to, že Kristus zemřel na kříži dobrovolně, abychom mohli dojít odpuštění a smíření s Bohem. Ježíš Kristus však vstal také z mrtvých, aby nám dal vítězství nad hříchem prostřednictvím své moci, která přebývá v nás. Tyto velké pravdy evangelia by měly stále přitahovat naši pozornost. Nejsou jen věroučnými výroky; jsou základem naší naděje a zárukou naší budoucnosti. Golgota zjevuje a vysvětluje vše — Boží odpor k hříchu, jeho lásku k hříšníkovi a skutečnou cenu našeho života.

2. Jaký užitek a dobrodiní nám osobně přináší výkupná oběť a dílo Pána Ježíše? Efez 1,5–7

Smíření zahrnuje veškerá požehnání, která přicházejí k hříšníkům, jež činí pokání. A každé požehnání, které dostáváme, nás vede k oběti Pána Ježíše. „Skutečně máme volný přístup k smiřující krvi Kristově. Toto máme považovat za nejvzácnější přednost, největší požehnání, které kdy bylo dáno hříšnému člověku... Jak hluboká, jak široká a stálá je tato řeka [požehnaní]! Pro každého, kdo žízni po svatosti, je tu pokoj, odpočinek, oživující vliv Ducha svatého a pak svatý, šťastný, pokojný život a vzácné společenství s Kristem.“ (SD 226)

3. Jak Ježíšova smrt ovlivňuje tvůj život a zkušenost s ním? Pros Boha, abys pod vlivem Ducha svatého lépe pochopil a oceňoval Kristovu oběť

Sdílené evangelium (Kol 1,25–29)

Všichni, kdo byli skutečně Kristem obráceni, budou dychtivě toužit po tom, aby mohli druhým lidem vyprávět o Pánu Ježíši. To se stane hlavním cílem jejich života.

1. Co bylo hlavním zájmem těch, kdo se obrátili ke Kristu v novozákonní době? Kol 1,25–29

„Jakmile někdo přijde ke Kristu, zrodí se v jeho srdci touha sdělit druhým, jak vzácného přítele našel v Ježíši... Jsme-li oděni spravedlností Kristovou a naplněni radostí, že v nás přebývá jeho Duch, nebudeme moci mlčet... Budeme se snažit ukázat [druhým] přitažlivost Kristovu a neviditelné skutečnosti budoucího světa. Nic si nebudeme přát toužebněji než kráčet po cestě, kterou kráčel Ježíš. Probudí se v nás opravdová touha, aby ti, kdo jsou kolem nás, spatřili Beránka Božího, který snímá hřích světa.“ (CK 54)

2. Proč Bůh přikazuje lidem, aby učili druhé evangeliu? Řím 10,13–15

3. Co je základním předpokladem účinného zvěstování evangelia? 1 Tes 1,5

„Evangelium nemá být představováno jako teorie bez života, ale jako živá síla, která mění život. Bůh si přeje, aby jeho služebníci svědčili o tom, že skrze Boží milost se mohou lidé svou povahou podobat Kristu a mohou se těšit z jistoty, že on je miluje. Bůh si přeje, abychom svědčili o tom, že on bude spokojen až tehdy, kdy všichni, kteří přijmou evangelium, budou proměněni a znovu uvedeni do svatého postavení jeho synů a dcer.“ (MH 99)

4. Jak můžeš tematiku, kterou jsme dnes studovali, uplatnit ve svém životě?

Pros Boha, aby ti tento týden dal příležitost slovy nebo činy představit Pána Ježíše druhým lidem.

Doporučené studium

Prostuduj si alespoň dvě zprávy o Kristově smrti na kříži: Mat 27,24–54; Mar 15,15–41; Luk 23,13–49; Jan 19,13–37.

„Evangelium je slavné, neboť je tvořeno [Kristovou] spravedlností. V něm je zjeven Kristus a Kristus je ztělesněním evangelia. Z každé stránky Nového zákona září [Kristovo] světlo. Každý text je drahokamem, kterého se dotkly a který prozářily božské paprsky.

Nemáme chválit evangelium, ale Krista. Nemáme uctívat evangelium, ale Pána evangelia.“ (7 BC 907, EGW)

Diskuzní otázky

1. Co pro vás osobně znamená Kristův kříž? Jak vám úkol na tento týden pomohl lépe pochopit Kristovu oběť na kříži?
2. Jak spolu souvisí myšlenka apoštola Pavla, že je ukřižován světu (Gal 6,14), s myšlenkou, že máme být aktivními svědky pro tento svět?
3. Jaký dopad má Kristova oběť na naši pýchu, ctižádost a postoje vůči druhým lidem, včetně těch, kdo nás nemají rádi? Jak Kristova oběť ovlivňuje náš domácí život?
4. Proč je pochopení pravého evangelia tak důležité, že Bible vyslovuje kletbu nad tím, kdo by vyučoval falešnému evangeliu (Gal 1,6–9)?

Shrnutí

Věčné evangelium, které je podstatným obsahem poselství tří andělů, vyvyšuje Kristovu oběť a veškeré požehnání, které je výsledkem jeho smrti a vzkříšení. Duch svatý a všechny mocnosti nebes vyvyšují Kristův kříž, protože na něm byla zjevena Boží láska, moudrost, moc a zachraňující milost. Jestliže osobně přijímáme Kristovu oběť, umíráme našim hříchům a náš život je proměňován do podoby Ježíšovy povahy. Ti, kdo byli vykoupeni Pánem Ježíšem, považují za svou přednost, že mohou zvěstovat Ježíše Krista druhým lidem prostřednictvím slova a nesobecké služby.

Západ slunce 17.29

Bojte se Boha

Zj 14,7; Žalm 34,8–23; 112,1.7; 130,4; Žid 12,28

Základní text

„Hospodinovo tajemství patří těm, kdo se ho bojí, ve známost jim uvádí svou smlouvu.“ (Žalm 25,14)

Základní myšlenka

Zbožná bázeň (láska a úcta k Bohu) je základem zdravé náboženské zkušenosti. Otevírá nám přístup ke všem požehnáním evangelia a chrání nás před hříchem.

David Livingstone byl v Africe už 16 let. Nikdy předtím však neměl takové obavy jako nyní, kdy byl obklopen nepřátelskými domorodci a v nebezpečí, že ztratí život. Přemýšlel o tom, že uteče, ale přečetl si slova z Mat 28,18–20. Kristův příkaz učít všechny národy a jeho zaslíbení: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny,“ změnil jeho strach ze smrti v bázeň Boží. Jeho život byl zachráněn a on mohl pokračovat ve své práci.

Bázeň Boží, jak o ní hovoří Zj 14,7, znamená přistupovat k Bohu s úctou. „Je zde obsažena myšlenka absolutní věrnosti Bohu, plné podřízení se jeho vůli.“ (7 BC 827) Taková bázeň rozptyluje všechnen ničivý strach a obavy a vede nás do pokojného a úzkého společenství s Bohem. Tento druh bázně nás učí, abychom si nezahrávali s Boží trpělivostí a milostí a abychom spoléhali na Boží vedení. Volání prvního anděla, abychom přistupovali k Bohu s úctou a bázni, je velmi významné zvláště v dnešní době, kdy mnoho lidí uctívá svá vlastní božstva.

Potřeba bázně před Bohem (Kaz 12,13.14)

John Newton, námořní kapitán, byl kdysi obchodníkem s otroky, který nectil Boha, ani si nevážil svých bližních. Po několika letech se stal sám zajatcem a nakonec i otrokem. Když byl v zajetí, vzpomínal na učení a modlitby své zbožné matky a poprvé ve svém životě byl zdrcen tíží svých hříchů. Pak si vzpomněl na Kristovu milost a jeho oběť za hříšníky; činil pokání a odevzdal své srdce Pánu Ježíši. Z této zkušenosti se také zrodila jeho píseň „Užasná milost“. Jeden verš v písni říká: „Byla to milost, která naučila mé srdce strachu, a milost mě také strachu zbavila.“

Kristova milost vede člověka, aby si uvědomil svůj stav ztracenosti a jeho nevyhnutelné následky. Když však odpovíme na Kristovu lásku, jeho milost promění lidský strach v bázeň Boží. Pak už nemáme strach ze zatracení, protože máme radost z toho, že nás Bůh zachránil. Společenství s Pánem Ježíšem, jež je založeno na lásce a úctě k němu, nám dává nový a oprávněný pocit jistoty.

1. Čím se vyznačuje zbožná bázeň?

2 Moj 20,20

3 Moj 25,17

5 Moj 5,29

Přísl 8,13

Jednou byl Daniel Webster (1782–1852; americký státník a řečník) na večeri s přáteli a byl mimořádně tichý. Poté, co se rozhovor u stolu uklidnil, položil mu jeden z přítomných následující otázku: „Pane Webster, co je tou největší myšlenkou, o které jste kdy přemýšlel?“ Po chvíli přemýšlení Daniel Webster odpověděl: „Nejdůležitější myšlenkou, kterou se stále zaobírám v mysli, je má osobní odpovědnost Bohu za všechny mé myšlenky, slova a činy.“ Takový jasný postoj je vidět málokdy. Stejnou myšlenku vyjadřují i slova moudrého muže: „Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé“ (Kaz 12,13.14).

2. Myslíš si, že naše doba postrádá úctu k Bohu? Pokud ano, jak se to projevuje? Co můžeš tento týden vykonat, abys druhé povzbudil k úctě k Bohu?

Úcta k Bohu a strach z člověka (Přísl 29,25)

Zjevení 14. kapitola představuje dva druhy strachu/bázně: (1) strach z pronásledování, jestliže člověk přijme Boží vůli; (2) bázeň před Bohem, která člověka vede k tomu, aby byl poslušen Boží vůle. V osobním životě se tyto dva postoje navzájem vylučují.

1. Jak se v lidském životě projevuje strach z člověka? Přísl 29,25; Jan 12,42.43

Pán Ježíš učil, že i když nás lidé ohrožují a pronásledují pro naši víru, neměli bychom se jich bát více než ctíme Boha (Mat 10,28–32). Nikdo jiný než Bůh nemá právo na naše svědomí. A nikdo jiný než Pán Ježíš nemá právo, aby určoval naši víru nebo náboženskou praxi. Pán stojí na straně svých věrných dětí. Máme být věrnými občany a zachovávat zákony, ale věrnost Bohu má přednost. Bůh nás upozorňuje na to, že bychom se neměli stydět za naši víru nebo přestat poslouchat Boha kvůli strachu z lidí.

Nejhorsí druh strachu vyplývá z toho, že člověk má porušený pohled na Boží povahu, a proto se bojí Boha.

2. Jaké jednání vytýká Bůh Izraelcům v době proroka Izaiáše? Iz 29,13

„Satan se stále snaží překrucovat ve svém podání povahu Boží, povahu hříchu i to, o co vlastně jde ve velkém sporu. Jeho klamné závěry sledují uvolnění závaznosti božského zákona a dovolují lidem hřešit. Současně vedou lidi k falešným představám o Bohu, k němuž pak vzhlízejí spíše se strachem a nenávistí než s láskou. Krutost, která je vlastní jemu, připisuje satan Stvořiteli; projevuje se v náboženských soustavách i ve způsobech bohoslužby.“ (VLB 405)

3. Jak můžeme překonávat strach z Boha, jenž vyplývá z nesprávných představ o Boží povaze?

Požehnání bázně před Bohem (Jer 32,38–40)

Základem věčného evangelia je věčná smlouva. Požehnání pravé úcty k Bohu nás uschopňuje, abychom byli pravdiví ve svém vztahu k Bohu. Jeho dar nám dává sílu být Bohu věrní, aniž by nás k tomu nutil. Pomáhá nám přistupovat k Bohu s důvěrou, avšak bez neuctivé familiárnosti. Pro naši dobu a společnost je typická neúcta. Rouhání, uctívání sebe sama a neuctivost ve svatých věcech jsou dnes běžným jevem. To se pak projeví jako úpadek ve všech oblastech života. Oživení úcty k Bohu vede ke zlepšení kvality života. Hebrejské slovo „bázeň“ je někdy překládáno jako „úcta“ a „strach“ (srovnej různé překlady Žalmu 33,8; 89,8). „Dnešní Kristovi následovníci by neměli připustit, aby se ztrácel duch úcty a bázně Boží.“ (PK 31)

1. Jaká požehnání jsou v následujících verších spojována s Boží bázní?

Žalm 31,20

Žalm 85,10

Žalm 112,1

Žalm 130,3.4

Písmo svaté je plné překvapení. To, co se na povrchu může zdát jako zákaz, je ve skutečnosti radostné a přitažlivé. Tak je tomu i v případě pravé bázně před Bohem. Není chladná, vážná a přísná, ale je plná milosti a povzbuzení. Prorok Izaiáš nazývá bázeň před Hospodinem „pokladem“ (Iz 33,6), neboť udržuje srdce v Boží přítomnosti, a to je pak schopno přijímat požehnání nebes. Ovocem Boží milosti je zbožná bázeň a úcta k Bohu.

2. Jací lidé postrádají Boží bázeň?

Přís1 1,29.30

Kaz 8,13

Mal 3,5

3. Chápeš Boží bázeň jako kladnou zkušenost svého života, jako zkušenost, kterou máme pěstovat? Proč poselství prvního anděla začíná s výzvou k bázní před Bohem?

Ovoce bázně před Bohem (Mal 3,16–18)

Výzva prvního anděla k bázni před Bohem je kladná výzva. Každý Boží příkaz je i zaslíbením a ovoce poslušnosti je nezměrné. Pán si nepřeje, abychom z něj měli hrůzu. Touží, abychom se zbavili lehkovážného, neuctivého postoje k Božím věcem, jenž je v dnešní době tak rozšířený. Bázeň před Bohem chrání náš duchovní život, současně nás však i motivuje, abychom byli poslušni Boží vůli, jak je vyjádřena v Božím slově. Zbožná bázeň v nás vyvolává zdravé „pochybnosti“ o nás samých — chrání nás před ukvapenými a příliš sebevědomými činy, které mohou zranit druhé lidi a představit Pána Ježíše v nesprávném světle. Dává nám sílu, abychom — tváří v tvář odporu, nepochopení a posměchu ze strany druhých — konali to, co je správné.

Pokud jde o Daniela a jeho druhy, Ellen Whiteová píše: „Bázeň Boží, jež je počátkem moudrosti, byla základem jejich velikosti.“ (MYP 243)

1. Jaké požehnání obdrží ti, kdo mají bázeň před Bohem?

Žalm 34,8.10

Mal 3,16–18

Jaký nádherný obraz zjevují tyto verše! Zbožná bázeň, namísto skličujícího břemena, je oním prostředkem, jehož prostřednictvím nám Bůh dává svatost, pokoj, radost a vysvobození od všech obav a strachu, které nás zotročují a omezují. „Ale vám, kdo se bojíte [ctíte] mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích“ (Mal 3,20 [4,2 kral.]). Tito lidé uslyší Boha, jak praví: „Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podírat pravici své spravedlnosti“ (Iz 41 10).

2. Co nám tematika dnešního úkolu říká o tom, jaký dopad má přijetí či odmítnutí poselství tří andělů?

3. Jak tě může zbožná bázeň proměnit v šťastnějšího a moudřejšího člověka? Přemýšlej nad skutečnými důsledky biblické výzvy: „Bojte se Boha“. Umožni Duchu svatému, aby tě „vyučoval Hospodinově bázni“ (Žalm 34,12).

Příklady bázně před Bohem (Zj 15,1–4)

Často se nejlépe duchovně poučíme, když studujeme životy lidí, kteří prožívali své pády nebo vítězství v oblastech, o kterých uvažujeme. Dnes se budeme zabývat povahou a vlivem těch, kdo měli bázeň před Bohem.

1. Který bohobojný člověk je zmíněn jako první v Bibli? 1 Moj 22,12

Tato postava je významná, neboť Abraham je uváděn jako otec všech věrných a Písmo uznává jeho poslušnost Bohu. Zbožná bázeň, víra a poslušnost se vzájemně doplňují. Když se projevují v našem životě, je to známka toho, že jsme duchovně živí a zdraví.

2. Které další biblické postavy měly Boží bázeň a jak ji projevovaly?

1 Moj 42,18

Jób 1,1.8

Skut 9,31

„Odpor, na který narážíš, může být pro tebe v mnoha ohledech výhodou. V tvém životě se rozvinou křesťanské ctnosti, které se zřídka objevují, kráčíš-li po cestě úspěchu... Jestliže máš bázeň před Bohem, nemusíš mít z ničeho strach. Jestliže mu působíš radost, on zajistí vše, co potřebuješ.“ (EGW, This Day With God, str 47)

3. V následujících textech urči ty, kdo postrádali bázeň před Bohem. Jakou měli duchovní zkušenost?

2 Moj 9,27–30

Luk 18,1–6

Luk 23,39.40

Skut 5,1–10

Doporučené studium

Prostuduj si následující texty: Joz 4,23.24; 1 Sam 12,24; Žalm 2,11; Přisl 2,1–5; 2 Kor 5,10.11; 1 Petr 1,13–16.

V knize Myšlenky z hory blahoslavenství si prostuduj stranu 58.

Diskuzní otázky

Uvažuj o následujícím citátu a své myšlenky si poznamenej: „A tak, moji milí,... s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení“ (Filip 2,12). Říkáš si tedy, to se mám stále chvět a strachovat? V jistém smyslu ano, v jistém smyslu ne. Máš bázeň před Bohem a budeš se chvět o to, abys neodpadl od Božích rad. Vždy budeš prožívat toto chvění. Vždy budeš uvádět ve skutek své spasení s bázní a chvěním. Končí vše zde? Nikoli, poslechněme si, jak [do tohoto procesu] vstupuje božská moc: 'Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí' (verš 13).“ (EGW, This Day With God, str. 344)

Pročti si následující výroky a urči, které z nich jsou pravdivé (P):

- Boží bázeň je jen pro nezkušené křesťany.
- Mít Boží bázeň v biblickém smyslu znamená žít v neustálé hrůze ze zatracení.
- Boží bázeň znamená milovat, uctívat a poslouchat Boha.
- Každý zachráněný člověk bude žít v Boží bázni.
- Výzva k Boží bázni je nebeský způsob, jak nás přinutit k poslušnosti.
- Hlavním motivem Boží bázně je strach z Božího soudu a hněvu.
- Hlavním motivem Boží bázně je vědomí Boží nekonečné lásky a jeho péče o člověka.
- Písmo svaté spojuje Boží bázeň s důvěrou v Boha.

Shrnutí

Jedním z hlavních bodů učení Bible je učení o Boží bázni — o lásce, úctě a poslušnosti vůči Bohu. Bázeň před Bohem nás vede k lásce a důvěře v Boha, učí nás, že nemáme nikdy dopustit, aby se mezi nás a našeho Spasitele dostala nějaká překážka. Bázeň Boží je probouzena Boží nekonečnou velikostí, svatostí a sebeobětující láskou. Proto si také můžeme vážít evangelia. Bázeň před Bohem nám pomáhá být na stráž před satanem, vyzbrojuje nás proti klamu a falešnému učení. Naše srdce je pak citlivé na vliv nebes a má sílu a vytrvalost kráčet do nebeského království.

Nastala hodina jeho soudu

Zj 14,7; Žalm 48,10–12; 96,11–13; Iz 16,5; Dan 7,9.10.13.14; 2 Kor 5,10

Základní text

„Hospodine, Bože můj, podle své spravedlnosti mi zjednej právo.“ (Žalm 35,24)

Základní myšlenka

Boží vyšetřující soud obhajuje Boží pravdu, Boží lid a Boží jednání vůči věřícím i nevěřícím.

Úroda leží na polích a hnije. Proč ji také sklízet, když se Ježíš Kristus vrátí 22. října? On se však nevrátil. Hiram Edson z celého srdce věřil, že se Pán Ježíš vrátí 22. října 1844. Aby čelil velkému zklamání, společně se s několika dalšími sešel k modlitbám. Po modlitebním shromáždění se vydal na cestu, aby povzbudil další zklamáné adventisty. Na cestě měl živé vidění: Ježíš Kristus, místo aby opustil nebeskou svatyni a přišel na tuto zem na konci období 2300 prorockých dnů, ve skutečnosti začal své dílo v druhé části svatyně. Toto dílo se musí vykonat ještě předtím, než opět přijde na tuto zem.

Edson i jiní adventisté nabyli přesvědčení, že klíčem k porozumění toho, co se stalo 22. října 1844, je správné pochopení prorockých knih Daniel a Zjevení ve vztahu k službám v pozemské a nebeské svatyni. Tento týden, ve kterém je také datum 22. října 1994, se budeme zabývat poselstvím prvního anděla o soudu — poselstvím, které znamenalo počátek nové éry adventismu, poselstvím, které mají adventisté sedmého dne zvěstovat tomuto hynoucímu světu.

Názorná pomůcka pro otroky (2 Moj 25,8)

Když byli Izraelci otroky v Egyptě, většina z nich nevěděla nic o Božím plánu záchrany. Proto když je Bůh vysvobodil, bylo nezbytné, aby pro ně vytvořil názornou pomůcku (pozemskou svatyni), která je měla poučit o jeho plánu. Mojžíš dostal základní informace o svatyni ve stejnou dobu, kdy obdržel i Desatero. (Viz 2 Moj 25.–30. kapitola.) Tato názorná pomůcka měla Izraelce poučit o Bohu a Ježíši Kristu.

Svatyně se skládala z nádvoří, svatyně a svatyně svatých. 3 Moj 1.–7. kapitola a 16. kapitola popisují služby, které se měly konat na každém z těchto míst.

1. Která služba byla jednou z nejdůležitějších každodenních služeb ve svatyni? Co symbolizoval beránek a oběti? 3 Moj 4,27–35; Jan 1,29

V případě oběti za hřích kněze nebo celého společenství pokropil službu konající kněz chrámovou oponu ve svatyni krví (3 Moj 4,6.17). V ostatních případech byly krví potřeny rohy oltáře. V obou případech dílo kněze, který vykonával službu, symbolizuje odpuštění a očištění hříšníka a zaznamenání odpuštěného hříchu ve svatyni.

Prostřednictvím denních obětí hříšník uznával autoritu zákona, vyznával hřích a dával najevo svou víru v Mesiáše, který odstraní hříchy. I když v předobrazu krev osvobozovala hříšníka z odsouzení, záznam o odpuštěném hříchu zůstával. Hříchy Izraelců, byly takto přeneseny na svatyni a znečišťovaly toto svaté místo. Každoroční Den smíření zbavoval svatá místa záznamu o odpuštěných hříších a duchovně očišťoval lid. -

2. Jak verše v 3 Moj 16,7–10.15–22 popisují Den smíření, který byl také znám jako očišťování svatyně?

Očišťování svatyně v Den smíření symbolizovalo vyšetřující soud, který ve svém vidění spatřil prorok Daniel, tedy soud, který oznamuje první anděl ze 14. kapitoly knihy Zjevení. Následující dny se budeme zabývat Dnem smíření a událostí, kterou tento den symbolizoval.

Den smíření (3 Moj 16,16.19.30.33)

Očišťování svatyně vyžadovalo dva kozly:

1. Kozla pro Hospodina. Nejvyšší kněz pokropil krví kozla pro Hospodina slitovnici, příkrov zakrývající truhlu smlouvy, která obsahovala Desatero. Tento čin představoval přijetí Mesiášovy oběti za hřích na nebeském soudu a smíření hříšníka s Bohem.

2. Kozla pro Azázela. Pečlivé studium 3 Moj 16. kapitoly ve vztahu k ostatním částem Bible nám ukazuje, že tento kozel představoval satana: (a) Kozel nebyl zabit jako oběť, nemohl být prostředkem, který přináší odpuštění; (b) svatyně byla očišťována krví kozla pro Hospodina ještě dříve, než se kozel pro Azázela stal součástí vlastního rituálu; (c) 3 Moj 16. kapitola chápe kozla pro Azázela jako symbol Božho odpůrce, satana, zatímco kozel pro Hospodina představuje Pána Ježíše. Úkony související s kozlem pro Azázela, které prováděl nejvyšší kněz, symbolizují skutečnost, že odpovědnost za veškerý hřích je vložena na toho, kterému po právu náleží — na satana.

1. Co dělal lid, když nejvyšší kněz v Den smíření konal službu? 3 Moj 16,29–31

Bible hovoří o tom, že se lid měl pokořovat. Toto zahrnovalo „sebezpytování, přemýšlení nadvlastním duchovním pokrokem, hledání Boha, vyznávání hříchů, konání nápravy za opomenuté povinnosti, vyrovnání všeho vůči Bohu i člověku.“ (1 BC 778.779)

Boží soud zasedl (Dan 7,9.10; 8,14)

1. Jaký význam měla pozemská svatyně? 2 Moj 25,9; Žid 8,1–6

2. Čeho byl prorok Daniel svědkem ve svém vidění? Dan 7,9.10.13.14; 8,14

Mezi veršem Dan 8,14 a 3 Moj 16. kapitolou existuje mnoho zajímavých jazykových souvislostí. Například: (1) Hebrejské slovo pro „svatyni“ v Dan 8,14 je totéž slovo, které 3 Moj 16. kapitola používá k označení svatyně jako objektu očišťování. Svatyně, jež je zmíněna v Dan 8,14, se vztahuje na nebeskou svatyni, neboť „vidění se týká doby konce“ (Dan 8,17). Pozemská svatyně ztratila svůj význam Kristovou smrtí na kříži. (Viz Žid 8. kapitola.) (2) V Dan 8,14 je hebrejské slovo „nicdak“ překládáno jako „očistěna“ (srovnej kralický, ekumenický a Hejčlův překlad). Toto slovo je tvarem slova „cadak“, které znamená „ospravedlnit, učinit spravedlivým, čistým“. Sloveso „očistit“ je ve 3 Moj 16,30 překladem hebrejského slova „taher“. Starý zákon používá slova „cadak“ a „taher“ jako slova s totožným významem. O tom například svědčí verš v Jób 4,17: „Což je člověk spravedlivější [cadak] než Bůh? Čistší [taher] muž než jeho Učinitel?“ Myšlenka „očišťování“ lze tedy spojovat se slovem „nicdak“. Proto také Septuaginta (překlad Starého zákona do řečtiny) překládá hebrejský text v Dan 8,14 následovně: „a svatyně bude očistěna“. V Den smíření byli svatyně i lid očišťováni (nebo ospravedlňováni); tak je tomu také i v případě naplnění tohoto starozákonního předobrazu, jak o něm hovoří Dan 8,14.

Hebrejské sloveso „cadak“ také znamená „ospravedlnit“ ve smyslu obnovy; verš v Dan 8,14 tedy může také poukazovat na obnovení pravd týkajících se svatyně, k němuž dojde v poslední době.

V 7. a 8. kapitole knihy proroka Daniela máme tedy popis dne smíření v nebeské svatyni. „Při předobrazném Dni smíření odstraňovalo očišťování svatyně hříchy, které se v ní nashromáždily; stejně tak je také nebeská svatyně očišťována při posledním odstraňování záznamů hříchů v nebeských knihách. Než mohou být záznamy zcela vymazány, musí se prozkoumat a určit, kdo může skrze pokání a víru v Krista vstoupit do věčného království. Očišťování nebeské svatyně tedy zahrnuje vyšetřování (neboli soud), které plně vyjadřuje podstatu Dne smíření jako dne soudu.“ (Seventh-day Adventists Believe, str. 320)

Hodina jeho soudu (Zj 14,7)

1. Co nám poselství prvního anděla říká o době soudu? Jak tuto problematiku osvětluje Dan 8,9–14 a 9,22–27?

Uvedené texty v knize proroka Daniela hovoří o tom, kdy nastane hodina Božího soudu. Dan 8,14 nazývá vyšetřující soud z Dan 7,9–14 očišťováním svatyně. Očišťování svatyně má začít po 2300 dnech. Hebrejské slovní spojení, jež se v tomto textu překládá jako „den“, doslova znamená „večer-ráno“ a označuje časový úsek 24 hodin. Tento termín se v Dan 8,14 tedy vztahuje k 2300 dnům o 24 hodinách, které jsou použity jako prorocký symbol, a ne k ranním a večerním obětem ve svatyni, jak by se někdo mohl domnívat. 2300 prorockých dní tedy představuje 2300 roků.

Vidění, jež je zaznamenáno v Dan 9. kapitole, se odehrálo roku 538 (př. Kr.), 13 let po vidění z Dan 8. kapitoly (551 př. Kr.). Gabriel řekl prorokovi, že „sedmdesát týdnů“ má být „odečteno“ (Dan 9,24 kral.; hebrejsky: odděleno, odříznuto) od 2300 dnů. Těchto sedmdesát prorockých týdnů označuje 490 let a dosahuje až do doby Mesiáše (Krista).

Výchozí datum je uvedeno v Dan 9,25: „od vyjití slova o navrácení a vybudování Jeruzaléma“. Ezdr 6,14 uvádí, že Boží příkaz k úplné obnově Jeruzaléma byl uskutečněn dekrety tří perských králů: Kýra (537 př. Kr.), Daria I. (519 nebo 518 př. Kr.), Artaxerxa I. (457 př. Kr.). Počítáme-li 2300 let od roku 457 př. Kr., dostáváme se do roku 1844.

Měřítka na soudu (Jak 2,8–12; Kaz 12,13.14)

1. Co bude Pán Bůh na soudu hodnotit?

Platný soud musí probíhat podle stanovených, platných zásad. Bůh nemá žádné tajné učení, požadavky nebo nedosažitelné nároky. Poselstvím o soudu dává Bůh jasně najevo, co od nás očekává a jaká opatření učinil, abychom mohli splnit jeho požadavky.

2. Jaké měřítko povahy a jednání bude použito na soudu? Jak 2,8–12

„Zatímco Kristus očišťuje svatyni, věřící na zemi by měli pečlivě zkoumat své životy a porovnávat svou povahu s měřítkem spravedlnosti.“ (Ev 224)

3. Jak v běžném životě projevujeme poslušnost Božimu zákonu? Mat 25,32–36

Poselství tří andělů vyzývá celý svět k zachování Božího zákona skrze víru v Ježíše Krista. Tuto výzvu máme zvěstovat, aby lidé na celém světě mohli vstoupit do společenství s Pánem Ježíšem a mohli být vysvobozeni od hříchu. Vyhlášení soudu přichází jako varovná výzva všem, kdo jsou svedeni satanem.

Boží soud však není výhrůžnou taktikou, která má přimět lidstvo k poslušnosti. Boží soud je zkoumání, jakési duchovní účtování a předvedení toho, co Ježíšova zachraňující moc vykonala pro věřící. Boží soud také vysvětluje Boží jednání vůči hříchu. V tomto smyslu má tedy soud odstranit všechny pochybnosti o Boží vládě, o jeho jednání se zlem a o účinnosti Božího plánu záchrany. Výsledkem soudu je úplné obhájení Boží povahy.

Doporučené studium

Následující prameny ti poskytnou hlubší pohled na problematiku vyšetřujícího soudu: Vítězství lásky Boží, kap. 18–24 a 28; Základní věroučné výroky církve adventistů sedmého dne, článek 12 a 23; Patriarchové a proroci, kap. 30.

Zítřka bude 150. výročí začátku Kristova soudu ve svatyni svatých. Když se budeme připravovat na sobotu, připomeňme si naši odpovědnost za zvěstování poselství o tom, že nastala hodina soudu. Poselství prvního anděla je i naším poselstvím, a je to poselství o Boží lásce a milosti — lásce a milosti, které nám poskytují osvobození od viny a vítězství nad hříchem.

Při soudu se ukazuje skutečnost taková, jaká je. Už zde nestojíme jako obvinění, kteří se musí bránit; Ježíš Kristus zaplatil plnou cenu za naše vysvobození. Nyní se stáváme žalobci, kteří vyzývají k ospravedlnění, obhájení proti falešným obviněním od satana. Nyní můžeme společně s Davidem toužit po soudu a vítat jej. Nyní se můžeme modlit: „Hospodine, Bože můj, podle své spravedlnosti mi zjednej právo [sud' mne, kral.]“ (Žalm 35,24).

Shrnutí

Poselství prvního anděla, jež se týká Božího soudu, vyzývá všechny lidi k tomu, aby si uvědomili svou osobní morální odpovědnost před Bohem. Výsledkem tohoto soudu je obhájení Boha, Boží pravdy a jeho lidu. Všechna falešná obvinění proti Boží povaze, jeho způsobu vlády, zákonu a následovnícům jsou na soudu vyvrácena. Navždy je tak potvrzeno Boží právo na záchranu jeho lidu a na vládu nad vesmírem.

Vzdejte mu čest

Zj 14,7; 5,11–14; Žalm 96,6–8; Jan 17,5.20–24

Základní text

„Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“ (1 Kor 6,20 kral.)

Základní myšlenka

Boží sláva se zjevuje v Boží povaze. Když se v Kristu spojíme s Bohem, stáváme se mu podobni svou povahou, a tak ho oslavujeme.

Katedrála byla plná smutečních hostů, kteří přišli na pohřeb Ludvíka XIV., francouzského krále, kterého považovali za velkého a významného panovníka. V celé katedrále byla tma, až na jednu svíci, která osvětlovala královo tělo, a tak symbolizovala jeho velikost. Když dvorní kněz povstal, aby promluvil, nejdříve zhasil svíci. Potom do tmy pronesl jen čtyři slova: „Jedině Bůh je velký!“

Výzva prvního anděla, aby svět vzdal čest Bohu, nám připomíná, že máme oslavovat a vyvyšovat jedině Boha. Dobrovolná smrt Pána Ježíše pro naši záchranu je vrcholem vší slávy. Když jsme sami naplněni Boží odpouštějící láskou, oslavujeme Boha. Jak? Prostuduj si verš v Kol 1,27.

Jestliže v našem srdci přebývá Ježíš Kristus, jsme naplněni nebeskou láskou — láskou, která je laskavá, očišťuje život a učí pravdu. Taková láska přitahuje druhé lidi a dává nám možnost, abychom jim řekli o Pánu Ježíši. Takové svědectví je nejkrásnější způsob, jak oslavit Boha. A k takovému svědectví nás vyzývá i poselství prvního anděla.

Podstata jeho slávy (2 Moj 34,5–7)

Hebrejské slovo, jež se obvykle překládá jako „sláva“, znamená „váženost, nádhera, vznešenost, hojnost, bohatství a čest“. Novozákonní řecké slovo „doxa“ znamená „nádhera, velikost, čest, sláva“. Boží sláva se vztahuje na jeho svatou, spravedlivou povahu; proto si Bůh zasluhuje chválu a čest.

1. Mojžíš toužil po co nejhlubším vztahu s Hospodinem a z tohoto důvodu požádal Boha o zvláštní požehnání. O co vlastně Hospodina požádal? Jak Bůh odpověděl? 2 Moj 33,18–23 ¹

2. Jakým způsobem zlevnil Hospodin Mojžíšovi svou slávu? 2 Moj 34,5–7

„Žádný člověk nemůže hledět na odhalenou Boží slávu a zůstat živ. Mojžíšovi se však dostává ujištění, že spatří z Boží slávy tolik, kolik může jako smrtelník v dané chvíli snést. Ona Ruka, která učinila svět, která udržuje hory na jejich místech, bere tohoto muže — jenž je jen prach —, tohoto muže mocné víry a milosrdně ho ukrývá ve skalní rozsedlině, než sláva Boží a všechna jeho dobrota přejdou před ním...

Žádná pozemská moc, dovednost či učenost nedokáže nahradit přímou Boží přítomnost. Na Mojžíšově příběhu můžeme vidět, jaká výsada je dána člověku, když se může těšit z tak důvěrného společenství s Bohem.“ (4 T 533)

Sláva, která přešla, před Mojžíšem, je doprovázena Božím prohlášením o jeho vlastní povaze — svatost, milosrdenství, spravedlnost a láska. Toto Boží prohlášení je nanejvýš důležité, protože satan připisuje Bohu ty nejhorší povahové vlastnosti. Proto také mnoho lidí mylně věří, že Bůh je buď blahosklonný, shovívavý dobrodinec, nebo přísný a necitlivý soudce. Bůh je však náš dobrodinec a soudce. Svou moc uplatňuje s dokonalou spravedlností a moudrostí, jež přináší spásu; není ani liberální, ani diktátorský. Boha máme oslavovat pro jeho dokonalou dobrotu, trpělivé milosrdenství a čistou spravedlnost.

3. Co se z Mojžíšova setkání s Bohem na hoře Sinaji můžeme naučit o oslavování Boha?

Naděje slávy (Efez 3,14–21)

Korunou Božího stvoření je člověk, který byl stvořen podle Božího obrazu. Bůh nás stvořil nejen ke své slávě, ale vykoupil nás z hříchu krví svého jediného Syna. A navíc, skrze Boží smířující milost můžeme s Bohem dokonce navázat užší vztah, než kdybychom vůbec nepadli do hříchu.

1. Na základě čeho můžeme mít naději na Boží slávu? Kol 1,27

Jestliže je Ježíš Kristus přítomen v našem srdci jako náš Pán a Spasitel, je to požehnání, jehož hodnota přesahuje vše. Co bychom kdy mohli učinit, abychom si takové společenství získali nebo zasloužili? Nikdy neznehodnoťme tuto čest, kterou nám Král vesmíru nabízí. On zaplatil nejvyšší cenu, aby nás vykoupil z moci nepřítele. Proto bychom neměli znevažovat to, že chce přebývat v našem srdci (Zj 3,20).

„Naše mysl potřebuje rozvoj, abychom mohli pochopit význam toho, co nám nabízí Bůh. Máme zrcadlit nejvyšší vlastnosti Boží povahy.“ (EGW, That I May Know Him, str. 302)

2. Za co se modlil Pán Ježíš ve prospěch svých učedníků onu noc před svým ukřižováním? Jak měli učedníci oslavit Pána? Jan 17,9–11.17–24.26

Sjednocení s Bohem je základním prostředkem, kterým můžeme oslavit Boha. Toto spojení je výsledkem evangelia Ježíše Krista. Máme hříšnou přirozenost, proto jedině Kristova služba v náš prospěch může v našem srdci probudit touhu po tom, aby v nás přebýval Pán Ježíš. Bůh je ochoten a schopen vysvobodit své nepřátele ze stavu vzpoury a naplnit je láskou a poslušností. Takto je oslaven a sláva, kterou Bohu přinášíme, je odrazem slávy evangelia.

3. Co tě přitahuje na Pánu Ježíši? Pozval jsi Krista do svého srdce, aby tam přebýval? Uvažuj o způsobech, jakými můžeš ještě lépe zrcadlit slávu Ježíšovy povahy.

Oslava Boha naším životem (Gal 5,22.23)

Celý život Pána Ježíše na této zemi byl ukázkou a projevem zachraňující lásky. Přišel, aby zachránil a pozvedl lidstvo. Jestliže on přebývá v nás, pak se stáváme jeho rukama, očima, ústy, nohama, jsme naplněni jeho láskou a schopnostmi. Zbožný život je víc než jen morálně bezúhonné chování. Je to život nesobecké služby, ke které jsme povoláni Bohem. Vše ostatní, co postrádá tuto zkušenost, je neplodné a sobecké.

1. Jakým způsobem mají Kristovi následovníci oslavovat Boha? Jan 15,8

Povšimni si, že ovoce Boží slávy je dvoji:

1. Kristovi následovníci nesou ve svém životě ovoce Ducha a tím představují povahu Pána Ježíše (Gal 5,22.23; Filip 1,11).

„Vzdávat slávu Bohu znamená zjevovat jeho povahu v naší vlastní povaze, a tím ho zvěstovat. Kdykoli zvěstujeme Otce nebo Syna, oslavujeme Boha.“ (7 BC 979, EGW)

2. Kristovi následovníci přinášejí ve spojení s Pánem Ježíšem ovoce nových věřících pro nebeské království (Jan 4,35–39; Řím 1,13).

„Kristus se snaží obnovit svůj obraz v srdcích lidí a koná to prostřednictvím věřících. Cílem našeho křesťanství je přinášet ovoce — obnovovat v sobě povahu Ježíše Krista a pak ji obnovovat v dalších.“ (KP 34)

„Až zatoužíme nezištně pomáhat druhým a být jim požehnáním, až nebeská atmosféra naplní naše nitro a srdce a projeví se v naší tváři, dosáhneme plnosti křesťanské povahy.“ (KP 228)

2. Jakými dalšími způsoby můžeme oslavovat Boha? Žalm 50,23; Kor 10,31

3. Jaký vliv má naše spojení s Bohem na způsob, jakým o Bohu svědčíme? Proč si Bůh přeje, abychom se zapojili do díla záchrany druhých?

Neoslavuj sebe sama (Jer 9,22.23 [verše 23.24 kral.])

Poselství prvního anděla zasahuje svět, který je zaplaven sebechválou. Oděv, který nosíme, auto, které řídíme, kariéra, o kterou usilujeme — tyto věci často jen slouží k našemu sebevyvýšení a sebeuspokojení. Apoštol Pavel předpověděl, že v posledních dnech budou lidé „sobečtí, chamtiví, chvástavi, domýšliví,... budou mít raději rozkoš než Boha“ (2 Tim 3,2–4). Tento stav je nejen zničující a znehodnocující, ale je přímo protikladem toho, k čemu nás Bůh stvořil a vykoupil.

1. **Na co můžeme být hrdí a na co nikoli? Jer 9,22.23 [verše 23.24 kral.]; Žalm 115,1**
2. **Je vhodné, aby byl člověk spokojen s úspěchy, které dosahuje ve svém životě? Kdy je tato spokojenost nemístná?**

Pro nás je poměrně snadné teoreticky uznat, že nemáme usilovat o vlastní slávu. Přesto jsme všichni v pokušení hlasitě se hlásit o uznání a zásluhy, když konáme něco „dobré“. V takové chvíli je dobré si připomenout biblickou radu: „V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe“ (Filip 2,3). V jak odlišném světě (nebo církvi) bychom žili, kdybychom si skutečně vzali tuto radu k srdci!

3. **Boží slovo poukazuje na skutečnost, že se sami nedokážeme zbavit lidské pýchy a porušenosti. Jak tedy může dojít k této změně? Efez 2,8–10**

„Co je to ospravedlnění z víry? Je to Boží dílo, které srazí lidskou slávu do prachu a které koná pro člověka to, co člověk ve své moci nemůže vykonat pro sebe.“ (TM 456)

4. **Odsuzuje Kristovo evangellum lidskou sebeúctu? Nebo staví tuto sebeúctu na správný základ? Vysvětl svůj pohled na tuto problematiku. Jaký je rozdíl mezi pýchou a sebeúctou? Proč je výzva prvního anděla k uctívání Boha tak významná v dnešní době?**

Zjevení Boží slávy (Iz 60,1–5)

Boží největší touhou je, aby všichni přijali jeho záchranu. Přestože většina lidí tuto nabídku odmítá, Bůh se stále snaží zachránit je z hříchu. Bůh se rozhodl, že během doby milosti ozáří zem svojí slávou, aby mohl být každý ochotný člověk připraven na druhý příchod Pána Ježíše. Také povolává svou církev, aby se k němu připojila v tomto světoširém poslání.

1. Jakou burčující výzvu posílají nebesa církvi v závěrečných dnech dějin této země? Jaké výsledky přináší tato výzva? Iz 60,1–5

„Svět zahaluje temnota nedostatečného poznání Boha. Lidé neznají Boží charakter, nesprávně jej chápou a představují. V této době má být hlášáno Boží poselství, které má osvěćující vív a spásnou moc. Toto poselství má seznámit lidi s Božím charakterem. Do temnoty světa má zazářit světlo Boží slávy, světlo jeho lásky, milosrdenství a pravdy...

Každý člověk má možnost stát se prostředníkem, skrze něhož Bůh může předávat světu bohatství své milosti, nevyčerpatelné bohatství Ježíše Krista. Kristus chce mnoho prostředníků, kteří by světu ukazovali jeho povahu. Náš svět nepotřebuje nic tak naléhavě jako projevy Spasitelovy lásky prostřednictvím lidí. Celé nebe vyhlíží prostředníky, kteří by lidem zprostředkovali olej Ducha svatého, aby se pro ně stal zdrojem radosti a požehnání.

Kristus učinil všechno pro to, aby se jeho církev stala tělem proměněným a ozářeným 'světlem světa' a měla slávu 'Immanuele'... Přítomnost Ducha svatého v nás se projeví navenek láskou." (Kristova podobenství, str. 247.249)

2. Zaslechl jsi ve svém srdci Boží výzvu, abys povstal a zazářil jako Boží svědek? Co v tvém životě — zvyky, překážky nebo hříchy — brání, abys této výzvy uposlechl? Nezapomeň, že Boží Duch je přítomen a chce ti dát věčné vítězství skrze Ježíše Krista. Pros dnes za toto vítězství a přijmi je v pokání, radosti a s vděčností.

Doporučené studium

Srovnej Žalm 45,14–16; Efez 5,25–27; Žid 2,7–12; Juda 24.25 a Zj 21,24–26 s knihou Patriarchové a proroci, str. 237–240 („Modloslužebnictví u Sinaje“); Myšlenky z hory blahoslavenství, str.37.38 („Blahoslavenství — „Vy jste světlo světa“).

„Poselství o Kristově spravedlnosti má zaznít z jednoho konce světa na druhý a připravit cestu Páně. Toto je sláva Boží, která završuje dílo třetího anděla.“ (6 T 19)

Diskuzní otázky

1. Jaký je vztah mezi bázní před Bohem a oslavováním Boha?
2. Jak se můžeme bránit pokušení, abychom sami sebe oslavovali, když Bůh koná skrze nás dílo, jež je druhým lidem k požehnání?
3. Po setkání s Bohem na hoře Sinaji zářila Mojžíšova tvář Boží slávou. Jakou zkušenost bychom měli prožívat my, jestliže jsme ve společenství s Bohem? (Viz 2 Kor 3,7–18.)
4. Jaký je vztah mezi „věčným evangeliem“ (Zj 14,6) a výzvou: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest“ (verš 7)? Jedná se o dvě stejné, nebo odlišné věci? Vysvětli.

Shrnutí

Výzva prvního anděla k oslavě Boha na nás naléhá, abychom Bohu otevřeli svá srdce. Pak jsme schopni vážít si Boží pravdy a mít účast na božské přirozenosti. Kristova zachraňující láska se stává inspirací pro naši víru, pohnutkou k chválení Boha a výzvou ke službě. Apoštol Pavel stručně shrnul takový způsob života: „Život, to je pro mne Kristus“ (Filip 1,21).

Uctívání našeho Stvořitele

Zj 14,7; Žalm 95,1–7; Jan 4,23.24

Základní text

„Přiznejte Hospodinu slávu jeho jména, v nádheře svatyně klanějte se Hospodinu.“ (Žalm 29,2)

Základní myšlenka

Smysl života je založen a vyjádřen v pravém uctívání našeho Stvořitele. První anděl nás vyzývá, abychom uctívali toho, „který učinil“ všechno; takto můžeme být přivedeni zpět do dokonalého společenství s naším Stvořitelem.

Jedním z těch, kteří prožili velké zklamání v roce 1844, byl i námořní kapitán Joseph Bates. Místo aby ztratil víru, věnoval se dalšímu studiu Písma a modlitbám. V roce 1845 si přečetl článek týkající se soboty sedmého dne. Prozkoumal biblické důkazy, které byly v článku uvedeny, a přijal sobotu jako pravdu. Jednou potkal na mostě mezi dvěma městy svého souseda, spoluvěřícího adventistu. Soused se ho zeptal: „Co je nového, kapitáne Batesi?“ Na to Bates odpověděl: „Co je nového? To, že sedmým dnem je sobota.“

Pravda o sobotě sedmého dne je nedílnou součástí výzvy prvního anděla k uctívání Stvořitele. Bůh nám dal sobotu, abychom si připomínali jeho stvořitelské dílo a aby nám dal svatý, pravidelně se opakující čas, v němž můžeme prožívat nerušené společenství s ním. Pravá bohoslužba je jak výsledkem, tak i prostředkem růstu úzkého vztahu k Bohu. Uctíváme jedině Boha, protože jemu patří naše životy.

Bůh je náš Stvořitel a je od nás odlišný. Přesto touží přebývat mezi námi (Iz 57,15; 66,1.2). Jestliže si skutečně vážíme jeho svatosti, pak vzdáváme Bohu chválu, uctíváme ho. Boží sobota nás odděluje od světa. Právě tato oddělenost nás vede k tomu, abychom byli stále více obrazem Božím.

Uctívání v duchu a v pravdě (Iz 63,7; Zj 7,11.12)

1. Jak odpověděl Pán Ježíš, když se ho samařská žena zeptala na správný způsob uctívání Boha? Jan 4,20–26

Pán Ježíš řekl, že pravé poznání Boha bylo svěřeno Židům, aby mohli ostatním lidem předávat pravdu. Opravdová bohoslužba je uctívání Boha v duchu a v pravdě. Uctívat Boha v duchu znamená uctívat jej z celého srdce, jež je prostřednictvím Ducha svatého naplněno Boží láskou. Uctívat Boha v pravdě znamená nechat svou mysl vést, posvětit a posílit Božím slovem.

2. Jak pravá bohoslužba ovlivňuje naše jednání a povahu? Jak 1,18.22

„Náboženství, které přichází od Boha, je jediné to náboženství, které vede k Bohu. Abychom mu mohli správně sloužit, musíme být zrozeni z Božího Ducha... Očistí srdce a obnoví mysl a dá nám novou schopnost poznat a milovat Boha. Dá ochotnou poslušnost k všem jeho požadavkům. Toto je pravá bohoslužba.“ (9 T 156)

3. Čím by se měla vyznačovat naše bohoslužba? 2 Par 7,3; Zj 7,11.12

Slovo, jež je ve Zj 14,7 překládáno jako „pokleknout“, vlastně znamená „pokořit se v uctivé pokloně, bohoslužbě“. „Pokud lidé nebudou mít správné chápání bohoslužby a pravé úcty, bude vzrůstat jejich sklon k snižování svatého a věčného na úroveň všedního a ti, kdo vyznávají pravdu, budou Bohu urážkou a znevážením náboženství.“ (ML 285)

4. Co můžeme udělat pro to, aby bohoslužba byla současně radostná a vážná? Jak můžeš obohatit svůj bohoslužebný život? Čím vzbuzuje Bůh u tebe touhu ho uctívat a přemýšlet o něm?

Uctívání Boha ve svatyni (Žalm 63,2–6)

1. Kde Izraelci uctívali Boha? 2 Moj 25,8

Bůh nechtěl, aby se svatyně stala předmětem bohoslužby, jak tomu bylo v dobách odpadnutí izraelského národa. Měla být střediskem náboženského vzdělávání a učit lid velkým pravdám evangelia. Izraelská svatyně a chrám byly kopiemi nebeské svatyně, v níž Pán Ježíš — od svého nanebevzetí — slouží ve prospěch svého lidu. Naše bohoslužba se má tedy zaměřit na uctívání Pána Ježíše a Otce v nebeské svatyni. Kniha Zjevení odkrývá před naším duchovním zrakem svatyni v nebesích, kde můžeme vidět Pána Ježíše sloužícího v náš prospěch ve svatyni svatých. Tyto skutečnosti jsou pro nás povzbuzením a inspirací pro naši bohoslužbu.

2. Popiš dva hlavní způsoby bohoslužby. Luk 9,18; Luk 4,16

Aby se lidské nitro mohlo zdárně duchovně rozvíjet, potřebuje vyvážený život. Veřejná bohoslužba je stejně důležitá jako soukromá bohoslužba a modlitba. Veřejná a soukromá bohoslužba se navzájem podporují a doplňují; ani jeden z těchto způsobů bohoslužby by neměl zaujmout místo druhého. Sobotní bohoslužby, modlitební setkání a různá jiná shromáždění nám prostřednictvím společné bohoslužby pomáhají k duchovnímu růstu. Proto není dobré, abychom tyto příležitosti zanedbávali.

„Pro pokorného, věřícího člověka je Boží dům na zemi bránou do nebes. Chvalozpěv, modlitba, slova, která pronáší Kristovi služebníci — toto jsou prostředky, které vybral Bůh, aby připravil lid pro nebeskou církev, pro vznešenější bohoslužbu, které se nemůže účastnit nic nečistého... Domov je svatyní rodiny; pokoj nebo lesík jsou nejlepší místa pro soukromou bohoslužbu. Sbor je svatyní pro shromáždění.“ (5 T 491)

3. Co můžeš udělat pro to, aby byla veřejná bohoslužba nebo shromáždění hodnotnější pro tebe i pro druhé? Jaký zásadní význam má soukromá bohoslužba pro požehnání, které můžeš přijmout a pak sdílet při společné bohoslužbě?

Důsledky Božího stvoření (Žalm 96,4-5)

1. Co odlišuje pravého Boha od všech falešných bohů? Žalm 96,4,5

Jedním ze základních důvodů, proč uctíváme Boha, je skutečnost, že on je náš Stvořitel. On nás učinil k svému obrazu a má s námi vznešené záměry. „Člověk měl být k obrazu Božímu... Byl svatý a šťastný, že byl k obrazu Božímu, a byl plně poslušen vůli Boží.“ (PP 22)

Bůh nás stvořil ne jako loutky nebo otroky, ale jako své přátele a děti. Pádem do hříchu jsme se však odcizili Bohu. Prostřednictvím plánu záchrany se ale můžeme stát účastnými božské přirozenosti a v Ježíši Kristu můžeme být přijati zpět za Boží děti.

2. Jak by mělo poznání našeho skutečného původu ovlivnit náš pohled na život? Neh 9,6

„Není důvodu předpokládat, že se člověk vyvinul z nižších forem [života]... Takové učení snižuje velké dílo Stvořitelovo na lidské pojetí, přízemní a omezené. Lidé dychtí po tom zbavit Boha nadvlády nad vesmírem, že degradují člověka a zbavují ho důstojnosti jeho původu.“ (PP 21)

3. Jaký dopad má, jestliže člověk odmítá Boha jako Stvořitele? Řím. 1,18.19.29-32

Hříšní lidé se ve své morální porušenosti vyvyšují a pyšní jako pohanští bohové a činí, cokoli jim jejich porušená přirozenost určuje. Svě vlastní představy a porušenou vůli povyšují na nejvyššího soudce nad svým životem a stávají se hrubými a sobeckými, jako byli lidé v době Noemově.

Pravá bohoslužba povznáší a kultivuje naši povahu a pomáhá nám, abychom se povznesli nad tělesné potřeby našeho života. Při bohoslužbě jsme vyzýváni, abychom se nechali formovat do Boží podoby, a přitom si plně uvědomujeme, že nás Bůh jako své stvoření hluboce miluje.

4. Jak poznání, že tě Bůh stvořil k svému obrazu, ovlivňuje tvou náboženskou zkušenost?

Růst do podoby našeho Stvořitele (1 Petr 1,14–25)

1. Když hříšník přijímá Ježíše Krista, jaké změny nastanou v jeho životě?
2 Kor 5,17.20.21; Efez 2,8–10

Jedině Stvořitel může způsobit tak velké a převratné změny v životě člověka. Toto pochopil i David, když se modlil: „Zahlad' všechny moje nepravosti. Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha“ (Zalm 51,11.12). My sami si nemůžeme navodit ducha pokání, který je vyjádřen v této modlitbě. Jedině Boží milosrdeství a vedení, spolu s jeho přesvědčivými výzvami a napomínáním nás vedou k pokání.

2. Když Pán Ježíš vnitřně obnoví člověka, jak se to prakticky projeví?
Řím 12,1.2

Skutečně znovuzrozený člověk prožívá celkovou změnu svého života. Obrácené srdce nyní směřuje k nebesům a k jeho zásadám. Pravá, morálně bezúhonná reforma je v souladu s nebeskými zákony.

3. Jak kniha Kazatel 12,13.14 definuje naši morální povinnost?

„Bez poslušnosti přikázání Božích nenajde u Boha zalíbení žádná bohoslužba. V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání“ (1 Jan 5,3). „Odvrací-li se někdo od slyšení Zákona, i jeho modlitba je ohavností“ (Přisl 28,9). Povinnost uctívat Boha vyplývá ze skutečnosti, že Bůh je Stvořitel a že jemu vděčí všechna pokolení za své bytí.“ (Vítězství lásky Boží, str. 312) „Boží zákon [Desatero] vyjadřuje Boží povahu“ (KP 180).

Boží památník stvoření (2 Moj 20,8–11)

Boží závěrečné varování a výzva se zaměřují na otázku uctívání — uctívání šelmy v protikladu k uctívání Stvořitele (Zj 13,11–15; 14,7). 170j

1. Který den je dnem odpočinku podle Písma? 2 Moj 2,1.2; 2 Moj 20,10.11
2. Jaký výslovný důvod uvádí Bůh pro ustanovení tohoto bohoslužebného dne? 2 Moj 31,13.17

„Bůh viděl, že sobota je pro člověka nutná i v ráji. Člověku bylo třeba, aby v jednom se sedmi dní odložil své vlastní zájmy a snahy, aby mohl plně rozjímat o díle Božím a přemýšlet o Boží moci a milosrdenství. Potřeboval sobotu, aby si živě připomněl Boha a vzbudil v sobě vděčnost, protože vše, co má a z čeho se raduje, pochází z dobrotivé ruky Stvořitelovy.“ (PP 24)

3. Jaký je vzájemný vztah mezi slavením soboty a vykoupením? Ezech 20,12.20

„Sobota je znamením toho, že Kristus má moc nás posvětit... je dána všem, kteří se skrze Krista stávají částí Izraele Božího... Sobota jim připomíná dílo stvoření jako důkaz Kristovy vykupitelské moci. Připomíná ztracený pokoj ráje a pokoj, který přijde skrze Spasitele.“ (TV 97)

4. Co můžeme udělat pro to, aby se slavení soboty nestalo formální záležitostí? Jak sobota prohlubuje tvou duchovní zkušenost?

Doporučené studium

Apoštolové si byli vědomi, že když představují Pána Ježíše jako Spasitele, současně ho vyvyšují i jako Stvořitele (viz Skut 4,24–29; 14,15–18; 17,22–31; Efez 3,8–15). Přemýšlejme na tím, jak toto poznání ovlivnilo jejich schopnost svědčit o Kristu i přes velký odpor, nevědomost a různé formy modloslužby, jež byly hluboce zakořeněny ve všech kulturách v jejich době. V čem naše doba připomíná dobu apoštolů? V čem je Boží výzva k uctívání Boha jako Stvořitele tak důležitá?

V knize Skutky apoštolů si prostuduj str. 209 (v kapitole „Povolán na vyšší stupeň“).

Diskuzní otázky

1. Moderní civilizace přestala uctívat Boha jako Stvořitele. Jak tento odklon od Boha ovlivnil vztah člověka k lidem, náboženství, životnímu prostředí, přírodě, vládě, vědě, umění a budoucnosti?

2. Spoj následující verše, týkající se pravé bohoslužby, s odpovídajícími výroky:

1. Filip 2,10.11; 3,3,	→ a. úcta
2. Iz 63,7,	→ b. věroučná čistota
3. Žalm 89,8,	→ c. pokání
4. Žalm 25,5,	→ d. zaměření na Pána Ježíše
5. 1 Jan 1,3,	→ e. vděčná chvála
6. Luk 18,13.14,	→ f. vzájemné společenství

3. Jak vám úkol na tento týden pomohl pochopit naléhavost a důležitost poselství prvního anděla, zvláště ve vztahu k uctívání Boha jako Stvořitele?

Shrnutí

Výzva prvního anděla, abychom „poklekli před tím, kdo učinil nebe, zemi“, nás směřuje k našemu Stvořiteli a Spasiteli — k Pánu Ježíši Kristu. Proč tomu tak je? On totiž může obnovit náš vztah k němu a může v nás obnovit svůj obraz. Sobota je důležitou součástí tohoto poselství. V tento zvláštní bohoslužebný den můžeme odložit všechny naše pozemské starosti a můžeme se plně zaměřit na Ježíše Krista, na jeho stvořitelské a vykupitelské dílo.

Západ slunce 16.35

Pyšný Babylón

Zj 14,8; 17,1–6; Jer 51,5–11

Základní text

„Za ním letěl druhý anděl a volal: 'Padl, padl veliký Babylón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu.'" (Zj 14,8)

Základní myšlenka

Boží poselství hovoří o nebezpečí a pádu všech falešných náboženských systémů a jednání a vyzývá všechny lidi, aby přijali pravé spasení prostřednictvím Božího evangelia o vykoupení a smíření. (Zopakuj si myšlenky 2. úkolu.)

Naléhavá výzva poselství druhého anděla je motivována Boží láskou a jasnou, jednoznačnou pravdou. Toto poselství má formu obžaloby a naznačuje, že falešné náboženské systémy spásy a zejména křesťanství budou odsouzeny, neboť odmítly světlo poselství prvního anděla.

„Poselství prvního anděla ze Zjevení 14, jež oznamovalo dobu Božího soudu a vyzývalo lid, aby se bál a vzýval Boha, mělo za účel oddělit pravý lid Boží od zhoubných vlivů světa a vyburcovat ho, aby poznal, že je ve stavu bezbožnosti a odpadlictví. Tímto poselstvím poslal Bůh církvi varování, jež — kdyby bylo přijato — mohlo vést k nápravě zel, která ji od něho oddělovala." (VLB 271)

Historicky vzato, zvěstování poselství druhého anděla začalo v létě roku 1844, ale v současné době zní toto poselství po celém světě.

Rozpoznávací znaky Babylóna (Zj 17,1–6)

Druhý anděl sestupuje s nebe, aby se připojil k prvnímu: „Za ním letěl druhý anděl...“ (Zj 14,8). Slovní spojení „za ním letěl“ má v původním textu význam „připojit se jako doprovod k tomu, kdo jde napřed“. Z formulace tohoto verše můžeme snadno učinit závěr, že se druhý anděl připojuje k prvnímu, aby rozšířil a zesílil původní poselství. Druhý anděl nezlehčuje, ani neopakuje poselství prvního anděla, ale zvýrazňuje jeho naléhavost a závažnost.

1. Jaké vlastnosti má Babylón, že zasluhuje Boží odsouzení? Zj 17,2–6; 18,2.3.9–14.24

Totožnost zločince je někdy lépe určena jeho popisem než jeho jménem. Mnoho lidí má totiž stejné jméno. Lidé také mohou měnit svá jména. Totožnost každého člověka je však jasně určena celkovým popisem prostředí, povahy, přátel a jednání jednotlivce. Babylón je symbolické jméno, které označuje mocnost, jejíž totožnost je určena popisem jejích činů, oblastí jejího vlivu a jejím myšlenkovým systémem.

„Slovo 'Babylón' je odvozeno od slova 'Bábel' a znamená zmatek. Tohoto slova se v Písmu svatém užívá k tomu, aby se jím označily různé formy falešného nebo odpadlého náboženství. Ve Zjevení 17 se Babylón přirovnává k ženě — žena je totiž v Bibli používána jako symbol církve, ctnostná žena představuje čistou církev, padla žena církev odpadlou.“ (VLB 273)

Je smutné, že lidé — Boží stvoření — vyvinuli falešné náboženské systémy a těší se z nich, a tím upadají do duchovního smilstva. Tak to představuje Písmo a tento popis není v žádném případě přemrštěný; je to vážná obžaloba ze strany božského Soudce, který se nemýlí, ani neobviňuje neprávem.

2. Co můžeme udělat pro to, abychom nebyli obelstěni Babylónem? 1 Petr 3,8–12

3. Co v mém životě může způsobit, že se dostanu pod matoucí a demoralizující vliv Babylóna? Jak mi Bůh může pomoci, abych zvítězil?

Babylón — město vzpoury (Zj 14,8; 16,13.14.19; 17,1–5.18)

Babylón představuje odpadnutí v jeho nejpromyšlenější podobě. Toto odpadnutí se v zárodku objevuje již zanedlouho po potopě. Lidstvo se shromáždilo na jedno místo. Tím jednalo proti Božím příkazům, aby lidé zalidnili celou zemi. Lidé se rozhodli, že si postaví město a věž, a tím si zajistí ochranu a slávu. Takto pohlíželi na Babel, nové město na pláni v Sineáru; mělo se stát hlavním městem celé říše a před jeho nádherou se měl sklonit celý svět. Skrytou pohnutkou k celému plánu však byla vzpoura proti Bohu a sebevyvyšování. Bůh proto rozptýlil lidstvo a zmátl jejich řeč, a tak udržel zlo v určitých mezích.

1. Za co je Babylón výslovně označen v Božím slově?

Zj 14,8

Zj 16,13.14.19

Zj 17,1–5.18

Babylón symbolizuje jakýkoli falešný náboženský systém. Pokud jde o poslední dobu, toto slovo označuje celosvětové sjednocení papežství, odpadlého protestantismu a moderního spiritizmu. Na Boží příkaz však tento svazek ztratí svou moc, jak tomu bylo i v případě starověkého Babylóna (Zj 16,17; 17,17).

„Babylónem nemůže být pohanský Řím, ale papežský Řím, má-li označovat zvláštní místo bludu; ale... soud (Zj 18,2) a duchovní smilstvo (kap. 18,3), přestože dosahují svého vrcholu v Římě, nejsou na něj omezeny, ale zahrnují celou odpadlou církev — římskou, řeckou, dokonce i protestantismus — do té míry, do jaké opustila svou „první lásku“ (kap. 2,4) ke Kristu, nebeskému Ženichovi, a věnovala svou náklonnost světské nádheře a modlám.“ (Jamieson Fausset, Commentary on the Whole Bible)

„Jejími [babylónskými] dcerami se tedy musejí rozumět církve, které lpí na jejím učení, na jejích tradicích a následují jejího příkladu tím, že oběťují pravdu a libost Boží, jen aby dosáhly protizákonného spojení se světem. Poselství ze Zjevení 14, které ohlašuje pád Babylóna, se jistě vztahuje na ty náboženské obce, které byly kdysi čisté, ale které se zkazily.“ (VLB 274)

Věrolomnost Babylóna (Zj 18,2.3)

Největší hřích Babylóna lze popsat jedním slovem — modloslužba (Jer 50,2.38); jedná se o hřích, který je zapovězen 1. a 2. přikázáním Desatera.

1. Proč je modloslužba tak odporná Bohu?

Řím 1,21–32

Ezech 14,1–4

Žalm 106,36–40

Lidské představy, když jsou formovány bez ohledu na inspirované Boží slovo, celkově snižují lidského ducha a vedou ke špatnému jednání a falešným systémům spásy. Hříšníci, kteří nečiní pokání, upadají stále hlouběji. Postrádají vedení Duchem svatým a jejich mysl jedná pod vlivem satana, který využívá falešné filozofie a náboženství, aby je oddělil od jejich Stvořitele.

„Není k tomu [odpadnutí] třeba, aby bylo vidět pohanské oltáře, není třeba model a rytín, na nichž by spočívalo oko, přesto tisíce následují bohy tohoto světa — bohatství, slávu, radovánky a rozkoše, jež člověku dovolují hovět sklonům přirozeného srdce. Mnozí mají nesprávnou představu o Bohu a jeho vlastnostech a věrně slouží falešnému bohu, jako mu sloužili vyznavači Bálovi...”

Lidské nauky jsou vyvyšovány a dosazovány na místo, kde by měl být Bůh a zákon Boží... Lze vidět ducha odporu proti jasnému slovu Božímu, ducha modlářského vyvyšování lidské moudrosti nad božské zjevení.“ (PK 116)

Hlavní obvinění z modlářství našeho věku se týká falešných nauk, jimž je vyučováno v křesťanských církvích. Jsou to: spasení ze skutků, posmrtný život a falešný den odpočinku/bohoslužby. Pán Ježíš vyzývá své následovníky, aby byli světlem světa. Tím se mohou stát jedině tehdy, budou-li následovat světlo jeho Slova (Žalm 119,105) a odloží-li veškeré tradice, které jsou v protikladu s Písmem.

2. Jaké modly, včetně těch, jež nejsou vidět, se mohou vyskytovat v mém životě? Jak mohu tyto modly odhalit a jak se jich mohu navždy zbavit? Kdy se může dobrá věc stát modlou a co lze dělat, aby k tomu nedocházelo?

Víno, hněv a smilství Babylóna (Iz 29,9–13)

1. Co v duchovním smyslu symbolizuje víno? Iz 29,9–13; 5 Moj 32,32–34

Babylónské „víno“ stojí v protikladu k „vodě života“, věčnému životu a pomazání Duchem svatým. Víno představuje falešná učení a vliv démonů.

„Velký hřích, jehož se dopustil Babylón, spočíval v tom, že 'opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu'. (Zj 14,8) Tento omamný pohár, který se nabízí světu, představuje falešné učení, které svět přijímá jako důsledek svého nezákonného spojení s mocnými této země.“ (VLB 278)

2. Proč mohou falešné nauky tak mocně klamat lid, že je jeho duchovní stav přirovnáván k opilosti? Přísl 23,31–33

Dva největší bludy Babylóna jsou: (1) Učení o přirozené nesmrtnosti duše. Jedná se o nebiblické učení. Toto učení připravuje cestu démonům, kteří se pak vydávají za mrtvé. Tak mohou učit falešným představám o smrti i ty, kdo se spoléhají na svůj rozum. (2) Posvátnost neděle (nebo jiného dne, který je považován za posvátný) nahrazuje pravou sobotu, jež je znamením Boží stvořitelské moci a schopnosti nás posvětit. Víra ve falešný den bohoslužby podkopává autoritu Božího zákona a zastírá pravdu o skutečném původu člověka a o Božím způsobu záchrany.

3. Babylónské víno je nazýváno „pohárem hněvu“ (Zj 14,8). Důvod tohoto hněvu vysvětlují následující texty. Spoj jednotlivé texty s jim odpovídajícími výroky.

Nenávist k pravdě	Skut 19,25–28
Neochota vyznat hříchy	Efez 2,3
Převrácenost a bojechtivost srdce	Skut 7,51–58
Touha pronásledovat zbožné	Luk 4,24–28
Závislost na modlářském a honosném způsobu života	Gal 4,29

Pád Babylóna (Jer 51,8.9)

1. Proč Bůh vyslovuje soud nad starověkými národy?

Jer 50,2.14.33.34

Dan 9,9–11

Iz 24,1–6

Bůh velmi dlouho a trpělivě čeká, než projeví svůj hněv. Všemi možnými způsoby se snaží smířit člověka nebo národ se sebou a přivést je k obnově ještě před tím, než by je navštívil svým hněvem. Jsou-li však jeho milosrdenství a trpělivost přijímány s opovržením a chápány jako možnost neomezeně a bez výčitek překračovat božský zákon, pak jeho soud mocně zasahuje, drtí sílu bezbožných a kazí jejich úmysly.

2. Co chtěl Bůh učinit pro starověký Babylón? Co nám to zjevuje o Božím postoji k duchovnímu Babylónu? Jer 51,8.9

Pád Babylóna je postupný. Humanismus, spiritizmus, praktický materialismus, klam a falešná učení všeho druhu ukazují, že Babylón odmítá božskou autoritu Písma. Lidské názory a falešné systémy spásy, vytvořené pod vlivem démonů, ve velké míře vytlačily biblické učení. Málo lidí dnes trvá a dává přednost jasnému „tako praví Hospodin“ před názory samozvaných duchovní vůdců. Málokdo jedná jako lidé v Beroji, kteří přijali evangelium s velkou dychtivostí a všechny myšlenky porovnávali s Písmem svatým. Ti, kdo v Babylóně berou Boží slovo vážně a pod vlivem Boží milosti se rozhodují poslouchat Boží vůli, zaslechnou nebeskou výzvu: „Vyjdi, lide můj, z toho města, nemějte účast na jeho hříších, aby vás nestihly jeho pohromy“ (Zj 18,4).

3. Jak mohu ovlivnit druhé, aby se oddělili od odpadlických názorů a církvi a připojili se k pravému Božímu lidu ostatků?

Doporučené studium

Prostuduj si Iz 21,8–10; 47. kap.; Jer 51. a 52. kap.; Dan 5. kap. a uvažuj o duchovních souvislostech mezi starověkou babylónskou říší a moderním mystickým Babylónem.

Inspirovaný výklad poselství druhého anděla a jeho dějinné pozadí najdeš v knize Vítězství lásky Boží, str. 273–280 (v kapitole „Žeň vichřice“), případně v knize Rané spisy v kapitole „Poselství druhého anděla“ (EW 237–240).

Někteří lidé jsou zastánci názoru, že církev adventistů sedmého dne je Babylónem a jako taková bude odsouzena stejně jako Babylón. Uvažuj ale nad následující inspirovanou radou: „Varujte se těch, kdo povstávají.. a osočují církev... Jak se opovažuje smrtelný člověk soudit... a nazývat církev nevěstkou, Babylónem, doupětem démonů... Je toto snad poselství, které máme nést adventistům sedmého dne? Říkám vám: Ne! Bůh nedal nikomu takové poselství.“ (EGW, This Day With God, str. 172)

Diskuzní otázky

1. Jak můžeme věrně a vážně zvěstovat poselství druhého anděla, aniž bychom současně odsuzovali?
2. Jaké další rozšířené bludy — kromě učení o falešné sobotě a o přirozené nesmrtelnosti duše — představuje náboženský Babylón?
3. Osobní otázka pro každého z nás: I když jsme vyšli z Babylóna, není Babylón stále přítomen v našem srdci? Které biblické postavy opustily to, co podle Boží vůle měly opustit, avšak v srdci nedošlo k žádné změně?

Shrnutí

Důsledkem odmítnutí poselství prvního anděla je Boží prohlášení o pádu Babylóna (falešných náboženství, včetně odpadlého křesťanství). Bůh nás tak varuje před smrtelným dopadem setrvávání v bludu. Přirovnává babylónské falešné učení k opojnému vínu, neboť démoni vytvořili nebezpečné bludy Babylóna proto, aby zničili pravdu a její zastánce. Babylón však padne a pravda zvítězí.

Satanovo znamení a Boží pečeť

Zj 7,1–14; 13,11–18; 14,1–5.9–12; Ezech 20,12.20

Základní text

„A viděl jsem, hle, Beránek stál na hoře Slón a s ním sto čtyřicet čtyři tisíce těch, kdo mají na čele napsáno jméno Jeho i jméno Jeho Otce.“ (Zj 14,1)

Základní myšlenka

Bůh v poslední době zapečetí ty, které obhájí při vyšetřujícím soudu — ty, kdo přijímají Kristovu spravedlnost za svou a kdo se mu, díky působení Ducha svatého, podobají svou povahou. Tito lidé zachovávají Boží zákon, včetně soboty podle 4. přikázání. Ti, kdo přijmou znamení šelmy, se svou povahou podobají satanovi. O jejich vzpouře proti Bohu svědčí i zachování falešného dne odpočinku/bohoslužby, modloslužba a život, který je v rozporu s biblickými principy.

Podstatou poselství třetího anděla je zkušenost ospravedlnění z víry. Boží pečeť obdržíme ne kvůli našim skutkům, ale proto že přijímáme oběť Ježíše Krista za nás a zachováváme Boží zákon v moci Ducha svatého, který přebývá v našem srdci. Přijetí Boží pečeti nebo znamení šelmy odhaluje povahu náboženské zkušenosti každého jednotlivce.

Téma poselství třetího anděla není zcela nové, zesiluje však předchozí poselství a objasňuje poslední události velkého sporu mezi dobrem a zlem. Tento týden se budeme zabývat vztahem mezi pečetí Boží, znamením šelmy a závěrečnými událostmi velkého sporu věků.

Boží pečeť — 1. část (Zj 14,1–5)

1. Kdy člověk poprvé obdrží pečeť Ducha svatého? Efez 1,12–14; 4,30

Duch svatý se zabydluje v srdci člověka, který je znovuzrozen. Tak člověk obdrží Kristovu spravedlnost a dar věčného života; Duch posiluje věřícího, aby mohl zachovávat Boží zákon. První pečetí Ducha svatého je tedy zkušenost znovuzrození. Podle Efez 1,14 je Duch „závdkem“ (ekum.) nebo „zárukou“ (Petrů), že při druhém příchodu Pána Ježíše obdržíme věčné dědictví. Řecký výraz, který je zde použit, znamená „první splátku, slib, vklad“.

Jestliže je na nějaký objekt otisknuta pečeť, pak tento objekt nese její obraz, otisk. Podobně je i Božím úmyslem, abychom se podobali jeho Synu a byli zapečetěni tím, že se staneme účastnými božské přirozenosti.

2. Popiš povahu těch, kdo přijmou Boží pečeť poslední doby. Srovnej Zj 7,1–3 s 14,1–5.

Druhou pečetí Ducha svatého je pečeť poslední doby, kterou obdrží ti, kdo v každodenním společenství s Pánem Ježíšem udržují a posilují svou zkušenost znovuzrození a tím vítězí nad hříchem. Zj 7,3 a 14,1 uvádějí, že sto čtyřicet čtyři tisíc bude zapečetěno na čele. Jméno Pána Ježíše a Otce, jež mají na svých čelech, symbolizuje skutečnost, že se prostřednictvím Ducha svatého stali účastníky Boží povahy. Tito lidé se těší ze zkušenosti nové smlouvy a mají Boží zákon vepsán do srdce. Na zemi nejsou poskvrněni ani zákonictvím, ani neposlušností; v nebeském království budou následovat Beránka, kamkoli půjde.

Boží věrní jsou zapečetěni ještě před tím, než budou uvolněny vichřice bojů ke konci světových dějin (Zj 7,1–3). Naplnění Božím duchem jsou tyto lidé zcela čisti od hříchu, „jsou bez úhony“.

3. Můžeme dělat něco pro to, abychom získali Boží pečeť poslední doby?

Boží pečeť — 2. část (Žid 4,4–11; Mat 11,28–30)

Náboženská zkušenost těch, kdo přijmou Boží pečeť před ukončením doby milosti — tedy v době, když ještě nebudou uvolněny vichřice bojů —, je čistá, je zbavena všeho, co má spojení s Babylónem. Tito lidé jsou spojeni s Boží pravou církví, a proto se o nich hovoří jako o „panicích“ (Zj 14,4). Spolupracují s Bohem ve zvěstování trojandělského poselství světu. Jejich duchovní vliv a síla pramení z úzkého vztahu s Pánem Ježíšem; Ježíš Kristus o nich prohlašuje, že jsou bez poskvrny před jeho trůnem, místem jeho soudu a milosti.

1. Jaké zvláštní znamení je spojeno se zapečetěním Božího lidu? Ezech 20,12.20

Bůh se rozhodl, že sobota bude rozlišujícím pečeti nebo znamením věrnosti, živého spojení s Bohem! (Povšimni si, že slova „znamení“ a „pečeť“ jsou v Řím 4,11 použita jako slova se stejným významem.) Boží sobota je pečeti nebo znamením moci a autority Boží, neboť Bůh je Stvořitel, Udržovatel a Vykupitel. Slavíme-li jeho sobotu, prohlašujeme tím, že náš život je v Boží moci.

Zachováváme-li pravou sobotu, pak se sobota stává znamením, že jsme Božím vyvoleným lidem. Stává se také slibem, že Bůh svému lidu splní zaslíbení smlouvy. Naší úlohou je, abychom byli v síle Ducha svatého poslušní.

2. Jak spolu souvisí posvěcení povahy a zachovávání soboty? Žid 4,4–11

„Pečeť živého Boha obdrží ti, kdo zachovávají sobotu Páně.“ (7 BC 980, EGW)

„Ti, kteří mají obdržet pečeť živého Boha a mají být chráněni v době soužení, musí být podobni Ježíši.“ (EW 71)

„Nikdo nemusí říkat, že jeho případ je beznadějný, že nemůže vést křesťanský život. Kristova smrt učinila dostatečné opatření pro každého člověka... Právě nyní musíme vyprat roucha naší povahy a vybělit je v krvi Beránka.“ (5 T 215.216)

Znamení odpadnutí (Zj 13,16.17)

Opakem Boží pečeti je znamení šelmy — znamení odpadlé křesťanské autority, která je uplatňována bez ohledu na svědomí nebo volbu jednotlivce.

1. Podle jakých náznaků můžeme určit, co je znamením šelmy? Dan 7,25; 8,23–25

Prorok Daniel viděl ve vidění odpadlou náboženskou moc, která vyrostle na troskách římské říše a která bude mít vliv na celý svět. Tato moc si bude nárokovat neomylnou božskou autoritu, bude potlačovat Boží slovo a pronásledovat Boží lid po dobu své 1260leté nadvlády nad Evropou. Vyvrcholením jejího odpadnutí bude snaha „změnit doby a zákon“. Desatero, nejvyšší morální zákon vesmíru, obsahuje jen jedno přikázání, které se týká doby — sobotu. Právě toto přikázání se týká pečeti a totožnosti Zákonodárce, Stvořitele vesmíru.

V mnoha oficiálních dokumentech si římskokatolická církev přivlastňuje odpovědnost za změnu soboty z Božího zákona v první den týdne. Následující citát je z „Katechismu katolického učení“ (angl.), vydání z roku 1977, str. 50: „Otázka: Který den je dnem odpočinku? Odpověď: Dnem odpočinku je sobota. Otázka: Proč světíme neděli místo soboty? Odpověď: Neděli světíme místo soboty, protože katolická Církev přeložila svátek ze soboty na neděli.“

Římskokatolický učenec John A. O'Brien píše ve své knize „Víra milionů“: „Protože je sobota, nikoli neděle, uváděna v Bibli, nezdá se vám podivné, že nekatolíci, kteří vyznávají, že odvozují své náboženství přímo z Bible a ne z Církve, zachovávají neděli místo soboty?“ Pak pokračuje tvrzením, že zvyk světit neděli „je založen na autoritě katolické Církve a ne na jasném textu z Bible“.

„Co jiného je tedy změna soboty než známkou, znamením moci římské církve — ‚znamením šelmy‘?“ (VLB 320)

Rozhodující zkouška (Zj 14,9; 12,17)

Výrokem „Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu“ (Zj 14,9 kral.) nám chce Bůh připomenout, že všichni mohou vírou v Pána Ježíše odolat moci zla. Nemusíme se považovat za tak slabé nebo nucené okolnostmi, že se nutně musíme podřídit moci šelmy. Bůh zde spíše zdůrazňuje svobodnou volbu, náboženskou svobodu a ospravedlnění z víry než systém lidských skutků a neplodnou bohoslužbu, které jsou vynucovány mocí, jež se pokládá za prostředníka Boží milosti, přestože jedná proti Božím slovu. Bůh nedává nikomu právo trestat nebo pronásledovat jednotlivce kvůli jeho svědomí, ale zdůrazňuje naši osobní odpovědnost Bohu za náboženskou víru.

1. Jaké naučení nám dal Pán Ježíš o vztahu k lidem jiného vyznání? Luk 9,49–56

Bůh nikdy nenutí člověka, aby ho poslouchal. Člověk byl stvořen jako bytost mající svobodnou volbu. Donucování je způsob, který používá satan. Krutostí, strachem a silou se snaží ovládnout lidské svědomí a zajistit si tak poddanost člověka. Aby toho dosáhl, snaží se donutit náboženské a světské vlády, aby zavedly a vynucovaly zákony, jež jsou v protikladu s Božím zákonem.

2. Proč je boj proti sobotě tak důležitý v satanově vzpouře proti Boží vládě? 2 Moj 20,8–11; Mat 4,8–10

Jestliže se někdo se pokouší změnit něco v Božím zákoně, znamená to, že se považuje za vyšší autoritu než je Bůh. Změnit sobotu znamená vyškrtnout z Desatera jméno, titul a oblast vlády Dárce zákona (Hospodina, Boha, Stvořitele vesmíru). Jediného pravého Boha můžeme jedinečně poznat podle jeho stvořitelské moci. V Řím 1,18–32 popisuje apoštol Pavel, jaký zhoubný dopad na člověka má, když zapomene na svého Stvořitele a svou odpovědnost vůči němu. Satan to ví, a proto se rozhodl, že odstraní sobotu tím, že ji nahradí falešným dnem bohoslužby, který bude vynucován pozemskými vládami.

„Sobota bude velkým zkušebním kamenem věrnosti, neboť se stane zvlášť převráceným článkem pravdy.“ (VLB 431)

3. Proč je vládou vynucované náboženství u Boha nepřijatelné?

Prosazování znamení šelmy (Zj 13,11–18)

Dvě šelmy, které popisuje Zjevení 13. kapitola, jsou symbolem pozemských mocností (srovnej s Dan 7,3.17.23–25). První šelma představuje papežství, které je charakteristické svými rouhačskými nároky na svatost, pronásledováním věrných, délkou své nadvlády, zeměpisným určením svého sídla a rozsáhlostí svého vlivu. (Viz VLB 40.41.)

Krátce po ukončení 1260 letého období papežské nadvlády (538–1798 po Kr.) povstal nový národ, který dosáhl nevídaného hospodářského a společenského vlivu.

1. Uveď charakteristické znaky národa, který je symbolizován druhou šelmou. Zj 13,11–17

Pouze jedna země splňuje všechny znaky uvedené v tomto proroctví — Spojené státy americké. Rohy podobné beráncům představují dva hlavní znaky amerického systému vlády: občanskou a náboženskou svobodu, které jsou zaručeny americkou ústavou. Občanská svoboda byla ustanovena vládou lidu a má sloužit zájmům lidu. Náboženská svoboda vyrostla z přijetí zásad tolerance, jak je učí Nový zákon. Občanská i náboženská svoboda zaručovaly prostředí, v kterém se mohla svobodně hlásat pravda o jediném Prostředníku — Ježíši Kristu — mezi Bohem a člověkem.

Proroctví však naznačuje, že se Spojené státy nakonec stanou hlavním spojencem papežské moci a jejích metod. „Zákony, které vynucují svěcení neděle místo soboty, způsobí národní odpadnutí od republikánských zásad, na nichž byl národ založen. Papežské náboženství bude přijímáno vládci a Boží zákon bude odstraněn.“ (EGW, Last Days Events, str. 132)

„Jak se bude Amerika... sjednocovat s papežstvím v donucování svědomí a nucení lidí, aby ctili falešnou sobotu, budou lidé z celého světa vedeni k následování jejího příkladu.“ (6 T 18)

2. Proč je znamení šelmy symbolicky umístěno na čela a ruce těch, kdo je přijmou? (Srovnej Zj 13,16; Iz 33,14.15; 59,3.6.)

Doporučené studium

Opět si prostuduj Zjevení 13 a 14. Máš-li možnost, prostuduj si v 5. svazku Svědectví pro církve kapitulu „Hrozící konflikt“ (5 T 711–718). Uvažuj nad tím, co můžeš dělat pro to, abys chránil náboženskou svobodu a zvěstoval poselství třetího anděla, které vyvyšuje Boží přikázání a víru v Pána Ježíše.

Stejně jako se sobota nestane Boží pečeti, dokud nevstoupíme vírou do Kristova duchovního odpočinku, podobně i lidé nepřijímají znamení šelmy, dokud se vědomě nerozhodnou pro tento falešný den bohoslužby a nedají mu přednost před pravou sobotou. Následující citát nám pomůže pochopit, kdy lidé obdrží znamení šelmy:

„Když bude zachovávaní neděle zavedeno zákonem a když se dostane světu vysvětlení, jaké jsou jeho povinnosti k pravé sobotě, pak bude ten, kdo překročí přikázání Boží a bude poslušen příkazu vydaného Římem, ctít tím papežství více než Boha. Bude uctívat Řím a moc, která si vynutila zachovávaní neděle, nařízené Římem. Bude uctívat šelmu a její obraz... Teprve až bude otázka jasně lidem vyložena a až lidé budou postaveni před rozhodnutí volit mezi přikázáními Božími a příkazy lidskými, tehdy ti, kdo setrvají ve svém přestoupení, dostanou 'znamení šelmy'." (VLB 321)

Diskuzní otázky

1. Jaké jsou příčiny dnešního oživení papežské moci?
2. Jak můžeme prožít pravé oživení, které nás uschopní plně zvěstovat poselství o Božích přikázáních a víře v Ježíše Krista?
3. Jaký vliv má kvalita našeho zachovávaní soboty na to, jak se zachováme v závěrečném sporu týkajícím se soboty a neděle?

Shrnutí

Události spojené se znamením šelmy (svěcením neděle) a Boží pečeti (biblickou sobotou) jsou jasně rozlišitelné a vyhraněné. Objasňují rozdíl mezi Kristovou smlouvou, jež je plná pravdy, milosti a dobrovolné bohoslužby, a satanovou falešnou smlouvou, pro kterou je charakteristický blud, lidské skutky a vynucená bohoslužba. Kristova smlouva je symbolizovaná sobotou, zatímco satanův podvrh nachází výraz ve falešné sobotě (neděli), jež je znamením odpadnutí.

Západ slunce 16.15

Boží hněv

Zj 14,9–11; Iz 10,1–4; Zach 7,12; 1 Tes 5,9

Základní text

„Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu.“ (Řím 1,18)

Základní myšlenka

Náš Bůh je Bohem dokonalé spravedlnosti i dokonalého milosrdenství. Svým evangeliem o milosrdenství připravil Bůh cestu, aby mohlo být zachráněno celé lidstvo. Ty, kdo se ztotožňují s hříchem a žijí ve vzpouře proti Bohu, bude muset Bůh pro dobro celého vesmíru zničit. Ježíš Kristus však přijal kalich spravedlnosti místo nás, aby nikdo nemusel zahynout.

Někteří lidé považují téma Božího hněvu za neslučitelné s jejich náboženskou zkušeností. Poselství třetího anděla nás vede ke studiu tematiky Božího hněvu, protože Bible předpovídá, že Boží hněv bude v plné míře vylit na tuto zem. Co vede k tomu, že se nanejvýš trpělivá, laskavá a milosrdná bytost ve vesmíru hněvá? Jak lze uvést v soulad Boží hněv s Boží láskou? V jaké podobě se Boží hněv vyskytuje a proč? Jaká opatření učinil Bůh, abychom nemuseli být zasaženi jeho hněvem, jestliže mu skutečně chceme uniknout? Těmito otázkami se budeme zabývat v tomto týdnu.

Důvody Božího hněvu (2 Moj 34,5–7; Jak 2,12,13)

1. Jak následující verše popisují Boží povahu? 1 Jan 4,8,16(18); 2 Moj 34,5–7

Vše, co Bůh koná, je v souladu s jeho láskou. Pán Ježíš za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšníky. Každého hříšnika se Ježíš Kristus snaží přivést do spasitelného vztahu s Bohem. Musí však zničit ty, kdo odmítají jeho milost a lpí na hříchu. Proč tomu tak je? Protože Boží spravedlnost vyžaduje, aby hřích a hříšníci byli vyhlazeni kvůli nim samotným a pro dobro svatých. Vliv hříchu je zničující, ať již se vyskytne kdekoli. Zatvrzelí hříšníci, kteří nečiní pokání, jsou plní neústupného nepřátelství vůči Bohu a jeho lidu.

2. Prostuduj si Mar 3,1–5 a Mat 23,25–38. Proč Pán Ježíš projevil hněv vůči farizeům? Jak můžeme tvrdit, že v jeho hněvu není zášť nebo nepřátelství?

„Kristus se rozhorlil proti pokrytectví, proti hrubým hříchům, jimiž lidé přivádějí své duše do záhuby, jimiž klamou lid a zneuctívají Boha. V tvrzení kněží a předních mužů, líbivém ale klamném, poznal Ježíš působení satanských sil. Rozhodně a přísně odsoudil hřích, avšak ani slovem se nezmínil o odplatě. Jeho svatý hněv mířil proti knížeti temna; přitom však neprojevil známky roztrpčení. Stejně tak křesťan, jenž žije v souladu s Bohem a projevuje lásku a milosrdenství, pocítí spravedlivý hněv, když se setká s hříchem; nedá se však strhnout svým rozhořčením k tomu, aby tupil ty, kdo tupí jeho.“ (TV 433)

3. Vysvětlil verše Ják 1,19,20; 2,12,13 ve vztahu k trestům pro ty, kdo se snaží prosadit znamení šelmv.

Ti, kdo přijmou a vynucují znamení šelmy, neprojevují žádné milosrdenství nebo spravedlnost vůči těm, jejichž jediným proviněním je věrnost a odmítání příkazu, který je v rozporu s Božím zákonem.

4. Proč by nebylo slučitelné s Boží láskou, aby Bůh nastálo dopouštěl hřích, vzpouru a pronásledování?

Otálení Božího hněvu (Ezech 33,10.11; 2 Petr 3,9)

1. Co nám následující verše vypovídají o Božím postoji, pokud jde o potrestání hříšníků?

Ezech 33,10.11

2 Petr 3,9

2 Par 36,14–16

Boží spravedlnost zahrnuje i to, že nás někdy nechá sklízet strašné následky naší vlastní volby a rozhodnutí. Bůh nás však nikdy nepřestává milovat, i když jdeme vstříc jisté záhubě. Bůh není takový, že by jednou miloval a podruhé projevoval hněv. Povšimni si, jak Pán Ježíš odpověděl bohatému muži. Bůh není pomstychtivý, jako někdy býváme my sami.

„Náš Stvořitel a Velitel, věčný v moci, strašný v soudu, se snaží všemi prostředky dosáhnout toho, aby člověk poznal své hříchy a litoval jich... Bůh nemůže podporovat a chránit lid, který odmítá jeho rady a pohrdá jeho káráním.“ (PK 281)

„Již to, že Bůh otálí s vykonáním spravedlnosti, svědčí o tom, jak hrůzný je hřích, když vyvolává soud Boží, a jak hrůzná je odplata očekávající hříšníka.“ (PP 472)

Poselství třetího anděla ukazuje hrůzy druhé smrti — Božího soudu, který prožil i sám Pán Ježíš. Toto poselství je živou, poslední výzvou k tomuto morálně porušenému světu, aby přijal Ježíše Krista, aby se nedal zastrašit šelmou nebo omámit jejími náboženskými praktikami a aby nebyl slepý k náboženskému odpadnutí Babylóna.

Toto poselství vyvyšuje Beránka Božího na pozadí ohně soudu jako toho, který stojí mezi námi a odsouzením a je připraven odpustit a odstranit naše hříchy. Pán Ježíš nás prosí: „Pohledte na mou lásku, která se projevila na Golgotě. Vždyť nemusíte vytrpět hrůzy druhé smrti, kterou jsem už prožil za vás.“

Tvrdost trestu by v nás měla vzbudit otázku: „Co je to hřích, že vyvolává takový hněv Boží?“ Odpověď můžeme nalézt v Bibli: „Hřích je porušení zákona“ (1 Jan 3,4). Vědomí toho, co ve skutečnosti hřích je, které v naší mysli probouzí Duch svatý, povede mnohé lidi, aby uznali, že Desatero, včetně přikázání o sobotě, nebylo na Golgotě zrušeno, ale je stále a zcela platné.

Vylití Božího hněvu (Zj 6,14–17; 15,1)

Boží nespočetná varování hříšníkům svědčí o tom, že Bůh touží člověka zachránit, ne zničit. Kdyby byl náš případ beznadějný, Bůh by nás nevaroval. Kdyby se ho netýkala naše budoucnost, nevyzýval by nás, abychom se odvrátili od hříchu a vedli život podle Boží vůle. Boží varování, na něž nevděční hříšníci pohlížejí jako na obtěžování a zastrasování, jsou ve skutečnosti voláním Božího milosrdenství. Závěrečné vylití Božího ducha spojené se zvěstováním evangelia, jež vyvyšuje zákon i milost, přivede každého člověka k okamžiku rozhodnutí, které určí jeho budoucnost.

Na konci času bezbožní nebudou už chtít dále snášet existenci lidu, který zachovává Boží přikázání a víru Ježíšovu. Víra a příklad zapečetěných věrných budou na obtíž převrácenému svědomí bezbožných, jejichž jedinou myšlenkou bude: „Odstraňte tento lid; není dobré, aby zůstal naživu!“

1. Co učiní Bůh, až události dosáhnou tohoto okamžiku?

Zj 14,10

15,1

16,1

Bůh potrestá nenapravitelné přestupníky Božího zákona. Pronásledování a nenávisť, kterému byli vystaveni Boží věrní, vyvolá jeho hněv.

„Až Kristus skončí své dílo prostředníka ve svatyni, bude vylit nezředený hněv na ty, kdo uctívají šelmu a přijímají její znamení... Tím, že odsuzovali Boží lid k smrti, přivolali na sebe trest za jejich krev, jako kdyby byla prolita jejich vlastníma rukama.“ (VLB 447)

2. Jak se projeví hněv Ježíše Krista při jeho druhém příchodu? Zj 6,14–17
astirofa, bezbožní prodají "Padněte na vás a strážte vás..."

„Tomu, kdo odmítá Boží milost, přináší Kristova smrt hněv a soudy Boží, jež nejsou mírněny milosrdenstvím. Toto je hněv Beránka.“ (TM 139)

3. Jak chápeš Boží hněv ve vztahu k Boží zachraňující milosti a lásce?

Dopad Božího hněvu (Mal 3,19–21 [4,1–3 kral.]; Zj 14,11)

Úděl bezbožných nesmíme oddělovat od tematiky Božího hněvu. Je běžným názorem mezi křesťany, že bezbožní budou věčně trápeni. Ale poselství třetího anděla nás vede k tomu, abychom tuto tematiku blíže studovali. Odpověď však musíme hledat v Božím slově, nikoli v lidských tradicích.

1. Jak Bůh zničil Sodomu a Gomoru? Jak dlouho to trvalo? Jaký druh ohně zničil tato města a čeho je příkladem? 1 Moj 19,24; Pláč 4,6; Juda 7
2. Co zbylo ze Sodomy a Gomory? Co zbude po bezbožných, až budou zničeni? Mal 3(19.21 [4.1.3 kral.): 2 Petr 2.6

Oheň, který zničil Sodomu a Gomoru, byl skutečně věčný, avšak ve svém důsledku, nikoli v trvání. Bezbožní obdrží konečný trest na této zemi, jako tomu bylo i v případě Sodomských. Po zničení nekajících hříšníků Bůh stvoří „nové nebe a novou zemi“ a „věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl“ (Zj 21,1; Iz 65,17).

Jak však máme chápat — ve světle biblického učení o konečném trestu nad bezbožnými — verš ze Zj 14,11: „A jeho muka neuhasnou na věky věků...“?

Uvedené slovní spojení původně znamená „tak dlouho, jak dlouho zmíněná věc vydrží v daných podmínkách“. (Viz 2 Moj 21,5.6; Joz 2,7.) Bezbožní budou spáleni neuhasitelným ohněm, dokud nebudou zcela zničeni. Nic nemůže zastavit tento oheň nebo zabránit jeho dílu úplného zničení; nic nežůstane, až tento oheň dokončí své dílo. Dokonce i satan a jeho andělé budou zničeni. (Viz Ezech 28,14–19.)

3. Proč je o těch, kdo uctívají šelmu a přijímají její znamení, řečeno, že nedoidou pokoje dnem ani nocí? Zj 14(11; 16,11; Mat 11,28–30. *Pojítko ke ...*

Boží hněv a konec zla (Zj 16. kapitola; Nah 1,9) ↗

„Učení o věčných mukách je jedním z falešných učení, jež tvoří ohavné víno duchovního Babylóna, jímž Babylón opájí všechny národy.“ (VLB 382)

Už samotná myšlenka, že bezbožní budou muset být zničeni, není Bohu příjemná. I když budou bezbožní trpět poměrně krátkou dobu, přesto to Boha zarmocňuje. Projev Božího trestajícího hněvu je nazván „práce jemu [Bohu] cizí“, protože ničení je jeho povaze cizí. Jeho přáním je, „aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu“ (1 Tim 2,4).

Bůh stále nabízí svou lásku, přesto však většina lidí odmítá tuto nabídku záchrany, jakoby jim to bylo nepříjemné nebo urážlivé. Přejde doba, kdy se výzvy Boží milosti stanou terčem ještě většího posměchu a odmítání; dokonce i vražedný hněv se obrátí proti poslům Božího pokoje.

1. Jak rozsáhlé bude zničení zla? Nah 1,9; Žid 10,14–17

„Celý vesmír se stane svědkem toho, jaká je povaha a jaké jsou následky hříchu. A úplné vyhlazení hříchu, které — kdyby se tak stalo na počátku — by bylo vzbudilo strach v andělech a zneuctilo by Boha, ospravedlní nyní lásku Boží a utvrdí čest Boží před všemi bytostmi vesmíru, které s nadšením plní vůli Boží... Už nikdy se zlo neobjeví.“ (VLB 359)

Protože bezbožní nemají žádný pokoj a neustále se snaží strhnout do vzpoury i druhé, „z milosrdenství k vesmíru zahubí Bůh nakonec všechny, kdo zavrhnou jeho milost“ (VLB 387).

2. Jak se Boží hněv projevuje? Zj 16,1–21 7 rca

Bůh si nepěstuje svůj hněv, ale s dokonalou spravedlností jej uplatňuje na bezbožných. Když sedmý anděl vyprázdní nádobu Božího hněvu, od Božího trůnu zazní hlas: „Stalo se“. Boží rány a oheň zničí bezbožné; nebudou však trpět věčná muka.

3. Proč můžeme zničení bezbožných považovat za Boží milost?

Doporučené studium

Prostuduj si následující verše a uvažuj a Božím hněvu a hněvu satana: Jer 30,20–23; Dan 9,26.27; Řím 2,2–6; Efez 5,5–10; Zj 12,17; 14,8.

„Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista. On zemřel za nás, abychom... žili spolu s ním“. (1 Tes 5,9.10)

„Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu“. (Řím 5,8.9)

„Boží hněv nedopadne ani na jednu duši, která v Bohu hledá útočiště.“ (TM 157)

„Utrpení každého člověka je utrpením dítky Božího a ti, kdo nevztáhnou ruku, aby pomohli svému hynoucímu spolubližnímu, vzbuzují spravedlivý hněv Boží. Je to hněv Beránka.“ (TV 581.582)

Diskuzní otázky

1. Uvažujte, v jakém vzájemném vztahu jsou následující nádoby: (a) Mat 26,27.28 (kalich Večeře Páně); (b) Mat 26,39–42 (kalich utrpení); (c) Žalm 116,13; 23,5 (kalich spásy); (d) Zj 14,10 (číše Božího hněvu); (e) Zj 14,8; 17,4; 18,3 (pohár plný nečistoty a smilství Babilóna).
2. Který kalich je v dnešní době nejvíce oblíbený? Pán Ježíš touží, abychom se napili z jednoho kalicha. Z kterého a proč?

Shrnutí

Boží hněv je vyvolán nikoli nevědomostí nebo slabostí, ale zvráceností, vědomou vzpourou bezbožných proti Bohu, která se projevuje krutým jednáním, plným nenávisti, zvláště proti těm, kdo milují Boha a snaží se ho poslouchat. Boží hněv je závěrečným bolestným výrazem Boží neopětované lásky k hříšníkům, kteří odmítají smíření s Bohem.

Pozdní déšť

Oz 6,3; Joel 2,15–3,5 [2,15–32 kral.]; Zach 10,1; Luk 11,13; Jak 5,7–10

Základní text

„Tak abychom znalice Hospodína, více poznávat se snažovali; nebo jako jitřní svítání jest vycházení jeho, a přijde k nám jako déšť jarní a podzimní na zemi.“ (Oz 6,3 kral.)

Základní myšlenka

Neomezené vylití Ducha svatého bude spojeno se závěrečným zvěstováním trojandělského poselství. Toto dílo bude zakončeno hojnou sklizní duší, které budou připraveny pro Boží království.

Dva muži pozorovali Niagarské vodopády, když tu jeden z nich prohlásil: „Toto je největší nevyužitá energie na světě!“ „Nikoli,“ odpověděl druhý, „největší nevyužitou energií na světě je Duch svatý živého Boha.“

Duch svatý uvede pozdní déšť — Boží moc, v jejíž síle bude církev na závěr zvěstovat věčné evangelium. Pozdní déšť osvětlí církev slávou Boží povahy a dá jí sílu, aby osvětlila svět duchovními dary a mocí. Pozdní déšť umožní dozrání církve i světa pro závěrečnou žeň, při níž bude Pán Ježíš „sklízet“ duše, jež jsou oděny jeho spravedlností.

Duch svatý (Jan 16,7–15; Gal 5,22–25)

1. O jaké tematice hovořil Pán Ježíš s učedníky noc před svým ukřižováním? Jan 14,15–18.26; 15,26; 16,7–15

Duch svatý je Božím nejmocnějším darem, kterým nás udržuje ve spojení s Pánem Ježíšem. Duch svatý v nás přebývá proto, aby nás vzdělával, napomínal, usvědčoval, obnovoval, povzbuzoval, posvěcoval a uděloval nám duchovní dary. Dává nám sílu vést zbožný život a pomáhat při záchraně druhých. Pán Ježíš nehovořil o Duchu svatém jako o něčem neosobním. Učil své učedníky, aby křtili „ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ (Mat 28,19). Duch svatý je tedy božská osoba, nikoli pouze nebeský vliv.

2. Proč je důležité, abychom obdrželi Ducha svatého? Řím 8,1.8–16.26.27

Biblická kniha Skutky apoštolů často hovoří o díle Ducha v rané křesťanské církvi. Odevzdání věřící byli živými nádobami, které přijímaly Ducha svatého. To se pak projevilo i v tom, že se velké množství lidí připojovalo k církvi a církev vítězila nad mocnostmi zla. „Jestliže se zaslíbení nevyplňuje tak, jak by mělo, je to proto, že si lidé zaslíbení neváží tak, jak by měli. Kdyby po něm všichni toužili, byli by všichni naplněni Duchem.“ (SA 35)

„Duch svatý navštíví všechny, kdo prosí o chléb života, aby jej mohli nabídnout svým bližním.“ (6 T 90)

3. Jaké požehnání s sebou přináší Duch svatý pro ty, kdo pokorně očekávají na Pána? 2 Kor 3,17.18; Gal 5,17.22–25

„Udělení Ducha je udělením života Kristova. Kdo jej přijímá, nabývá Kristových vlastností.“ (TV 565.566)

4. Prosiš každý den za křest Duchem svatým?

Děšť požehnání a dozrávání ve spravedlnosti (Skut 1,12–14; 2,1)

„Pozdní děšť, umožňující dozrání pozemské úrody, představuje duchovní milost, která připravuje církev na příchod Syna člověka.

Dozrávání zrna představuje dovršení díla Boží milosti v duši. Mocí Ducha svatého má být obraz Boží povahy plně vtisknut do [lidské] povahy. Máme být zcela proměněni do Kristovy podoby.“ (TM 506)

1. Co je nutné pro to, abychom mohli přijmout pozdní děšť?

5 Moj 11,13.14

Joel 2,13.15–18.23

Zach 10,1

Jak 5,7–9

2. Jak se apoštolové připravovali na přijetí Ducha svatého?

Skut 1,1–8.12–14; 2,1

1. Chválili a oslavovali Boha.
 2. Společně se sešli, aby se modlili k Bohu ve jménu Pána Ježíše.
 3. Pokořili svá srdce, činili pokání a vyznali své pochybnosti.
 4. Přemýšleli o životě svého Spasitele. Přitom si uvědomili, že žádná oběť není příliš velká, má-li být přinesena ve prospěch Kristova díla. Jejich největším cílem bylo žít a svědčit pro Ježíše Krista.
 5. Prosili za vylití Ducha svatého, aby v jeho moci mohli vést hříšníky k Pánu Ježíši.
 6. Odložili to, co je rozdělovalo, včetně touhy po předním postavení. Zbavili se svých sobeckých tužeb, a to je přivedlo blíž k Bohu. (Viz SA 25.26.)
- „Tak tomu má být i nyní. Ať křesťané odloží všechny rozpory a odevzdají se Bohu kvůli záchraně ztracených. Ať s vírou žádají zaslíbené požehnání a ono přijde.“ (8 T 21)
- Rozhodněme se, že se budeme připravovat na pozdní děšť, jako se učedníci připravovali na raný děšť. Modleme se o to, abychom byli naplněni Duchem svatým. Můžeme tak učinit třeba jako třída sobotní školy.

Živí svatí (Skut 1,8; Iz 58,6–14)

1. Jaká činnost zaujme přední místo v našem životě, když nás oživí Duch svatý? Skut 1,8; 1 Tes 1,5–8

Spojení s Duchem svatým nás vnitřně obohacuje. Nestávají se však z nás duchovní poustevníci. Kristova láska nás naopak povzbuzuje, abychom usilovali o záchranu druhých. Jsme-li naplněni Duchem, toužíme, aby i druzí byli zachráněni. Člověk, který je plný Ducha, je také nadšený a plný energie, jeho život však není uštváný a podrážděný.

„Ti, které ovlivňuje Duch Boží, nebudou fanaticí, ale pokojní a vytrvalí, prosti extrémizmu v myšlení, slovech nebo činech. Uprostřed zmatku falešného učení bude Boží Duch vůdcem a štítem těm, kdo neodporovali svědectví pravdy, kdo umlčeli každý hlas, který nepochází od toho, který je [sám] pravdou.“ (GW 289)

2. Jak můžeme druhým lidem představit živé a pravdivé náboženství? 1 Jan 3,16–18; Iz 58,6–14

Naším hlavním posláním je více než jen varovat lidi před znamením šelmy a učit je, že mají v sobotu chodit do shromáždění. Tyto pravdy bychom neměli zvěstovat, aniž bychom je spojili s Kristovou spravedlností. Přijetí Kristovy spravedlnosti je velmi důležité a dává smysl každé biblické pravdě, kterou zvěstujeme.

Při zvěstování trojandělského poselství máme prokazovat Boží lásku. Proto Bůh poučil svou církev, že se má zapojit do lékařského misijního díla a křesťansky pomáhat. Nemáme jen učit, ale také projevat Kristovu spravedlnost. Trojandělské poselství má uzdravující moc. Chceš-li více porozumět práci, kterou máme konat pro druhé, prostuduj si v knize Křesťanská služba kapitoly „Lékařské misijní dílo“ a „Křesťanská pomoc“ (ChS 132–140.186–193).

Teologické učení je neúčinné, jestliže není naše jednání plné Ježíšovy lásky. Láska se nezjevuje pouze ve zbožné řeči, ale ve zbožných činech.

3. Pros Boha o to, aby ti ukázal, kde můžeš využít své dary. Pros ho o to, abys své dary použil pro zvěstování evangelia trojandělského poselství.

Dozrávání úrody (2 Kor 9,8–13)

1. Proč Bůh rozsévá semeno evangelia? 1 Petr 1,23–25

Totéž slovo, kterým Bůh stvořil nebe a zemi, je schopno obnovit i nás životem shůry (2 Kor 4,6.7).

2. Jaké ovoce ponese ten, kdo je obnoven Duchem? Efez 5,9; Gal 5,22.23

Ti, kdo jsou spojeni s Pánem Ježíšem — vinným kmenem —, ponесou stejné ovoce jako on. Tito lidé přijímají Kristovu povahu tím, že přijímají jeho Slovo a jsou s ním ve stálém společenství. Jejich nitro je zavlažováno Kristovou smiřující milostí — jeho obětí. Tito lidé se stávají účastnými božské přirozenosti a nesou ovoce svatosti. Mají radost z díla Ducha svatého v jejich srdci. Duch jim pak splňuje Boží zaslíbení, dává jim duchovní zdraví a oni mohou představovat ovoce Božího působení tomuto morálně porušenému světu (Jer 17,7.8).

3. Zralé ovoce nevyroste náhle a najednou. Jak tuto přírodní zákonitost můžeme vztáhnout na duchovní oblast? Jan 15,1–8; Mar 4,26–29

„Jako rostlina zapouští kořeny do země, tak i my máme hlouběji zakotvit v Kristu. Jako rostlina přijímá sluneční svit, rosu a déšť, tak máme i my otevřít svá srdce působení Ducha svatého... Budeme-li soustavně spoléhat na Pána Ježíše jako na svého osobního Spasitele, porosteme ve všem po vzoru Krista, který je naší hlavou.“ (KP 33.34)

Ženci po celém světě (Iz 61,10.11)

1. Jaká je naše úloha při zvěstování evangella? Mar 4,1–8.14–20; Luk 10,2–11

„Měli jsme velkou přednost přijmout velkou pravdu, proto bychom se měli — a pod vlivem Ducha svatého se můžeme — stát živými prostředníky světla. Pak se můžeme přiblížit k trůnu milosti, spatřit duhu zaslíbení, s kajícím srdcem pokleknout a hledat nebeské království s nadšením... Když se toto stane naší zkušeností,... naše srdce očistíme od ničivé moci sobectví a budeme naplněni chválou a vděčností Bohu. Budeme vyvyšovat Hospodina, Boha veškeré milosti, který vyvýšil Krista. A on zjeví svou moc naším prostřednictvím a staneme se podobni ostrým srpům při sklizni.“ (5 BC 1089, EGW)

2. Jestliže se vrátíme ke zbožnosti prvních křesťanů a obdržíme pozdní déšť, jaké to přinese výsledky? Iz 61,10.11; 62,10–12

Poselství třetího anděla je „pronášeno mocným hlasem, to znamená v moci Ducha svatého.“ (7 BC 980)

„Budou zvěstovat pravdu v moci Ducha. Mnozí lidé uvěří a připojí se k vojsku Páně.“ (Ev 700)

3. Jak se bude satan snažit zfalšovat pozdní déšť? Jaký bude hlavní rozdíl mezi falešným a pravým probuzením? Zj 13,3.11–14; Mat 24,24; 2 Tes 2,3.8–12

I ty nejdovednější falešné zázraky nesvedou ty, kdo přijali pravdu, aby mohli být zachráněni. Poznaj, že vše co, je v rozporu se zákonem a svědectvím, je falešné a odmítnou to.

4. Existují nějaká svědectví o tom, že už satan začal falšovat vylltí Ducha svatého? Jaká?

Doporučené studium

Pozdní déšť je životně důležitý pro pravé probuzení. Satan se snaží překazit Boží plány, tím že se pokusí usměrnit pravé probuzení podle svých záměrů. V knize Vítězství lásky Boží si prostuduj kapitolu „Klíče ke království“ (str. 329–341), kde se hovoří o falešném a pravém probuzení. Srovnej s Řím 8,1–17 a 2 Petr 2. kap.

„Oddáme-li se plně, z celého srdce službě pro Krista, Bůh se k tomuto činu přízná nesmírným vylitím Ducha svatého; k tomu však nemůže dojít, pokud většina [členů] církve nebude spolupracovat s Bohem.“ (Ev 699)

„Vylití Ducha za dnů apoštolů bylo raným deštěm a jeho výsledek byl slavný. Ale pozdní déšť přinese mnohem větší výsledek.“ (Ev 701)

„Duch je vylit na ty, kdo se podřizují jeho vedení a... ti budou zvěstovat pravdu v moci Ducha. Mnozí lidé uvěří a připojí se k vojsku Páně.“ (Ev 700)

Diskuzní otázky

1. Jestliže budeme dbát na poselství věrného Svědka k laodicejské církvi, jak to ovlivní náš život a svědectví? Zj 3,14–21
2. Podle jakých měřítek máme hodnotit naši náboženskou zkušenost, ještě než dojde ke sklizni, protože pak už bude pozdě na to, aby se naše povaha změnila? Mat 7,15–27
3. Je dobré čekat nečinně na Pána, až nás on sám zaktivizuje do činnosti? Jakou máme odpovědnost, pokud jde o přípravu na pozdní déšť?

Shrnutí

Prostřednictvím Ducha svatého posiluje Bůh svou církev, aby zvěstovala trojan-dělské poselství duchovně strádajícímu světu. Pravda — zvěstovaná s nebyvalou mocí těmi, kdo ji ctí svým životem — způsobí dozrávání úrody věřících. Pak se vrátí Pán Ježíš a shromáždí všechny, kdo se pro něj rozhodli. Písmo svaté hovoří o závěrečném vylití Ducha svatého jako o pozdním dešti. Každý, kdo se stále zcela oddává Bohu a službě pro něj, obdrží pozdní déšť.

Hlasité volání

Zj 18,1–5; Jan 10,16; Iz 60,1–5

Základní text

„Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velkou mocí sestupuje s nebe; a země byla ozářena jeho slávou.“ (Zj 18,1)

Základní myšlenka

Hlasité volání poselství třetího anděla ozáří zemi zjevením Boží povahy. Jeho cílem je (a) osvobodit všechny, kdo chtějí, od satanových svodů, (b) shromáždit všechny osvobozené do Boží církve ostatků.

Hlasité volání je Božím posledním varováním a výzvou světu, který je spoután hříchem. Díky závěrečnému vylití Ducha svatého bude Boží lid ostatků zvěstovat poselství třetího anděla s mocí a vznešeností. I když toto poselství bude hlášáno lidem ostatků, kterým svět pohrdá, najde si cestu k srdcím upřímných věřících. Bude to poslední nebeská výzva tomuto světu, jenž je zaplaven jedem babylónského učení a falešných zázraků.

„Volání tohoto anděla [Zj 18,1] přichází v pravý čas, aby se připojilo k hlásání posledního velikého poselství třetího anděla a spolu s jeho voláním zesílilo v jediné hlasité volání. Lid Boží je takto připravován, aby obstál v hodině pokušení, která brzy přijde. Viděla jsem, že na nich spočívá veliké světlo a že se spojili, aby bez bázně zvěstovali poselství třetího anděla.“ (EW 277)

Vyjděte z Babylóna (Iz 48,20; 60,1–5)

Během 2. světové války pracovalo mnoho žen v německých továrnách na výrobu střeliva. Spávaly na ubikacích v prostorech továrny. Jednu noc došlo v továrně k sabotáži. Ozvaly se obrovské výbuchy a země se trásla. Dělnice utíkaly do nehlukového podzemního krytu, kde se strachem choulily. Výbuchy však pokračovaly a stěny krytu začaly praskat a bortily se. Najednou do krytu vběhl důstojník a křičel: „Odejděte odtud! Odejděte!“ Ženy opustily kryt těsně před tím, než se celý zborčil.

V závěrečných dnech, kdy lidé utečou do klamného bezpečí Babylóna, bude Bůh prostřednictvím trojandělského poselství volat: „Vyjděte, lidé můj, z tohoto města“ (Zj 18,4). Hlasité volání je poslední Boží výzvou a varováním. Je velmi důležité, aby se všichni, kdo milují Pána, k němu připojili a podíleli se na tomto posledním poselství odsouzenému světu!

1. Na koho v Babylóně se Bůh obrací se svou výzvou? Jak mohou tyto lidé vlít z Babylóna? Zj 18,1-4; 2 Kor 6,16–18

„Téměř až do samotného závěru dějin někteří — možná mnozí — z Božího lidu nezaslechli výzvu, aby vyšli z tajemného Babylóna. Srovnej tuto situaci s Boží výzvou, kdy měl starověký Izrael opustit skutečný Babylón... Pravděpodobně však všichni, kdo jsou skutečným Božím lidem, uslyší a uposlechnou Božího hlasu.“ (7 BC 861)

2. Jaká je souvislost mezi andělem, který osvěcuje zemi slávou, a jeho poselstvím obžaloby a varování? Zj 18,1–5; Žid 2,12–15

Anděl má slavné poslání: obrátit lidi od falešného náboženství k ryzímu náboženství Ježíše Krista. Na první pohled by se mohlo zdát, že poselství klade důraz na porušenost a odsouzení Babylóna, ale jeho základním tématem je: „Vyjděte, lidé můj, z tohoto města.“

3. Co můžeš udělat pro to, abys druhému pomohl nalézt útočiště v Pánu Ježíši?

Do Kristova ovčince (Zj 12,17; 19,10)

1. **Jaká bude Boží pravá církev na konci věků? Efez 5,25–27**
2. **Co chce Bůh konat pro svou církev a jejím prostřednictvím? Efez 3,10.14–21; Zj 12,1**

Bůh bude mít viditelnou skupinu věrných, očištěných věřících. Oni budou čelit zuřivým vlnám odpadlictví, satanovým útokům a svodům.

Bůh založil křesťanskou církev o letnicích prostřednictvím díla Ducha svatého v životech Kristových následovníků. Stejným způsobem udržoval svou církev naživu i v následujících dobách; stejně tak ji dovede ke konečnému vítězství. Žádné lidské nebo satanské útoky ji nemohou zničit.

Výzva k tomu, aby se lidé stali součástí Boží církve ostatků, není teologickou úchylkou pyšné sekty. Je to nedílná součást trojandělského poselství, které je Božím poselstvím.

3. **Jaké charakteristické znaky má Boží lid ostatků? Zj 12,17; 14,12**

Zkoumáme-li znaky lidu ostatků, zjistíme, že se jedná o: (1) trpělivost, (2) poslušnost Božích přikázání, (3) víru, (4) přítomnost svědectví Ježíšova. Trpělivost a poslušnost Boží vůle pramení z víry v Ježíše Krista.

Kolik církví nebo křesťanských společenství zachovává všech deset Božích přikázání, včetně soboty? Kolik z nich uznává Ježíšovo svědectví, jímž je prorocký duch? V širším smyslu prorocký duch znamená jasné chápání Božího prorockého slova (Dan 12,1–10; Zj 1,3). Jde vlastně o oživení daru proctví. Adventisté sedmého dne věří, že Bůh tento dar udělil Ellen Whiteové a tento dar slouží pro duchovní vedení církve ostatků. Spisy Ellen Whiteové, které se týkají křesťanského života, jsou v souladu s Písmem svatým.

Konečný pád Babylóna (Zj 18,5–8)

1. V jakém duchovním stavu se nachází Babylón na konci hlasitého volání třetího anděla? Zj 18,5–8

V kralickém překladu čteme, že hříchy Babylóna „dosáhly“ až k nebi. Řecké slovo překládané jako „dosáhnout“ znamená „pevně spojit, sklížit“ (srovnej s „navštívit“, ekum.). Hříchy Babylóna jsou přirovnávány „k hoře, která se vypíná, je masivní a pevně spojená.“ (7 BC 861)

V Bibli čteme, že kvůli duchovnímu stavu Babylóna jeho zničení přijde v „jedním dni“ (Zj 18,8) nebo v „jedné hodině“ (verš 10). Řecký jazyk zde dává důraz spíše na náhlost a překvapení než na délku určitého časového období.

„V 18. kapitole Zjevení se vyzývá Boží lid, aby vyšel z Babylóna; znamená to, že ještě mnoho lidu Božího je v Babylóně. Ve kterých náboženských obcích, lze však dnes najít větší část následovníků Kristových? Nepochybně v rozličných církvích, které vyznávají protestantskou víru.“

„Přes duchovní tmu a přes odcizení Bohu, které vládne v církvích, jež představují Babylón, je většina pravých následovníků Kristových stále v těchto církvích.“ (VLB 274.279)

Musíme však připomenout, že mezi muslimy, šintoisty, buddhisty, hinduisty, humanisty, animisty, různými křesťanskými církvemi a lidmi všech možných druhů náboženství a ideologie jsou mnozí, kteří věrně odpovídají na vliv Ducha svatého. Tito upřímní hledači pravdy opustí své bludné náboženské nebo jiné systémy a připojí se k Boží církvi ostatků. Trojandělské poselství má být zvěstováno všem obyvatelům země, každé rase, kmeni jazyku i národu. Mnozí lidé vyjdou z Babylóna a připojí se k církvi ostatků, s důvěrou se opřou o Pána Ježíše a přijmou úplné očištění od hříchů.

2. Jak můžeš svým životem a svědeckou službou pomoci druhým lidem, aby vyšli z Babylóna? Opustil jsi ty sám Babylón?

Babylón pronásleduje lid ostatků (Zj 17,4–6)

Písmo jasně říká, že „kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska“ (1 Jan 4,8). Babylón se svým bohatstvím, okázalostí, zázraky a domyšlivými nároky prokazuje ducha nesnášenlivosti vůči těm, kdo prožívají Ježíšovu pravdu. Ironické na tom je, že Babylón toto vše dělá pro Boží jméno. Ať už byla víra skutečného Božího lidu v Babylóně předtím jakákoli, tito lidé poznají, že duch pronásledování není z Boha. Toto je probudí a oni budou uvažovat o tom, že by měli opustit Babylón. V téže době Boží služebníci, kteří zvěstují trojandělské poselství, obdrží pozdní dešť a to dodá jejich poselství na přesvědčivosti.

1. Jak Bible popisuje ducha a dílo Božího ostatku? Zj 14,1–5

Boží služebníci se nebudou zabývat záchranou sebe sama. Své dílo budou konat rozvázně, ale s odvahou, tak jak je tomu učil Pán Ježíš (Mat 10,16–28).

„Když se bouře pronásledování opravdu obrátí proti nám, právě ovce uslyší hlas věrného Pastýře. Se sebeobětavým úsilím se budou [věrní] snažit zachránit ztracené a mnozí, kteří odešli z ovčince, se vrátí, aby následovali velkého Pastýře. Boží lid se spojí a bude jednotně vystupovat proti nepříteli. Tváří tvář všeobecnému nebezpečí, přestanou [Boží] služebníci usilovat o přední postavení; nebudou se přít o to, kdo z nich je největším...”

Takto se pravda zapojí do praktického života a to bude odpovědí na Kristovu modlitbu... 'Aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal' (Jan 17,21). Láska ke Kristu a k spoluvěřícím bude svědčit světu, že jsme byli s Ježíšem a že on nás vyučoval. Pak se poselství třetího anděla rozroste do hlasitého volání a celý svět bude ozářen Boží slávou.“ (6 T 401)

2. Než dojde k velkému pronásledování, co můžeš ty nebo tvá třída vykonat pro to, aby svět byl ozářen Boží slávou? Je v tvém srdci nesnášenlivost nebo nelaskavost, které mohou bránit působení Ducha na tebe? Co můžeš udělat pro vzájemnou jednotu v církvi, sboru, třídě sobotní školy?

Sión vítězí v Ježíši Kristu (Řím 3,20–24.31)

Hlasité volání poselství třetího anděla zahmuje více než jen vyhlášení pádu Baby-lóna. Oznamuje dobrou zprávu Ježíšova evangelia, které je vyvýšeno nad lidské tradice a démonské nauky. Současně také přináší zachraňující pravdu všem, kdo si přejí být osvobozeni ze satanova otroctví.

„Hlasité volání třetího anděla již začalo zjevením spravedlnosti Krista, Vykupitele, který odpouští hřích. Toto je počátkem [šíření] světla anděla, jehož sláva má naplnit celý svět.“ (1 SM 363)

1. Co Bible učí o vztahu věřících ke Kristově spravedlnosti? Řím 3,20–24.31

Svým evangeliem milosti učinil Pán Ježíš opatření, abychom mohli být naplněni jeho spravedlností a stát se účastnými božské přirozenosti. Je to tajemství Boží: „Kristus ve vás, ta naděje slávy“ (Kol 1,27–29 kral.). Naopak tajemstvím nepravosti je přítomnost satana v lidském srdci, která srdce zatvrzuje.

Naneštěstí většina lidí ve světě a mnoho lidí v církvi vystoupí proti tomuto poselství, protože sami se odcizili svému Spasiteli. Zvěstování čisté pravdy, vyvyšování Krista a jeho spravedlnosti zatřese světem i církví. Satan způsobí odpadnutí a jeho mocnosti se budou snažit zničit Boží lid, který zachovává Boží přikázání. Následkem toho se stane, že „velká část těch, kdo by měli zůstat ryzí, bude věnovat pozornost duchům svodu a zradí... svatou důvěru. Stanou se z nich naši nejhorší pronásledovatelé.“ (6 BC 1065, EGW)

Přestože mnozí lidé opustí Boží lid, „řady [Božích služebníků] se nezmenší. Ti, kdo jsou pevní a opravdoví, zaujmou uprázdněná místa po těch, co se cítili dotčeni a odpadli.“ (3 SM 422)

2. Prostuduj si Luk 21,34–36 a pros za to, abys byl věrným a vytrvalým svědkem v době, kdy Bůh zatřese světem i svým lidem.

Doporučené studium

Prostuduj si Skut 20, 18–36 a snaž se najít u apoštola Pavla ty povahové rysy, které by i tobě pomohly zůstat pevným během nejvyšší zkoušky Božího lidu. V knize Vítězství lásky Boží si prostuduj kapitolu „Poslední poselství Boží“ (str. 430–436).

Dábel se nás snaží přesvědčit, že nejlepší způsob jak zůstat Bohu věrný je podřídit se světským normám víry a jednání. Uvažuj však o následujících citátech:

„Možná se zdá, že se církev nachází před pádem, ale ona nepadne. Ona zůstane, ale hříšníci na Siónu budou třibením odstraněni — plevy budou odděleny od drahocenného zrna. Je to hrozný soud, ale musí k němu dojít.“ (2 SM 380)

„Vím, že Bůh miluje svou církev. Církev se nesmí uvést do chaosu nebo rozpadnout na nezávislé části... Ti, kdo budou dopřávat sluchu tomuto falešnému poselství a pokusí se ovlivnit druhé, budou svedeni a připraveni přijmout velké bludy; a budou zmařeni.“ (2 SM 68.69)

Diskuzní otázky

Prostuduj si následující citát a pak odpověz na závěrečnou otázku:

„Během hlasitého volání, bude církev — za pomoci prozíratelných zásahů svého vyvýšeného Pána — šířit poznání spásy tak hojně, že každé město, každá vesnice obdrží světlo. Země bude naplněna poznáním spásy. Obnovující Duch Boží bude korunovat dílo úspěchem tak hojně, že světlo přítomné pravdy bude vidět všude...“

Lidé budou povoláni [od svého zaměstnání]... a budou vzdělávání těmi, kdo mají zkušenosti. Budou se učit jak pracovat účinněji a s mocí budou zvěstovat pravdu... Dílo bude pokračovat stále kupředu a kupředu, dokud nebude varován celý svět. A pak přijde konec.“ (EGW, Maranatha, str. 218)

O jaké „prozíratelné zásahy“ se bude jednat, které dají podnět k zvěstování trojandělského poselství? Můžeme tyto zásahy spatřit již dnes?

Shrnutí

Prostřednictvím hlasitého volání poselství třetího anděla připraví Bůh svou pozemskou úrodu, shromáždí upřímné věřící z každého národa a země, aby se stali občany jeho nebeského království.

Vítězíci víra

Zj 14,12; 1 Jan 5,2–5; Žid 11,32–40; Luk 18,1–8

Základní text

„Zde je zkouška trpělivosti svatých, kteří zachovávají příkazy Boží a víru Ježíšovu.“ (Zj 14,12 Žilka)

Základní myšlenka

Pravá víra Ježíšova je moc, skrze kterou můžeme zvítězit nad vším zlem a můžeme vždy a všude zjevovat Kristovu povahu. Víra je schopnost, kterou nás obdařil Bůh, abychom mohli radostně a statečně žít v závislosti na Bohu.

Zjevení 14,12 popisuje a shrnuje zkušenost, která je vlastně cílem trojandělského poselství. Tato zkušenost se má projevit v životě každého posluchače. Při studiu tohoto poselství jsme uvažovali o velkém sporu mezi silami dobra a zla. Satan se stále snaží nás odvést od Boha, od víry v Ježíše Krista a věrného života podle Boží vůle. Cílem věčného evangelia je obnovit v nás obraz našeho Stvořitele a Vykupitele. Tato zkušenost je přístupná prostřednictvím víry, kterou Pán Ježíš dává každému ochotnému srdci, víry, která otevírá prameny milosti; v této milosti jsme schopni žít poslušně.

Boží přikázání a Ježíšova víra (Žid 11,31–38)

Pořadí, v jakém jsou myšlenky předkládány ve Zj 14,12, není náhodné. Tento verš poukazuje na zkušenost a povahu věrného Božího lidu, který je připraven vstoupit do Božího království.

1. „Tu jest trpělivost svatých“ (kral.): Slovo překládané jako „trpělivost“ je v řečtině významem spojeno s „radostnou a trpělivou vytrvalostí, statečností“. Pán zde poukazuje na aktivní a pevné spojení mezi ním a jeho lidem, zvláště v čase největší zkoušky. Náboženská zkušenost jeho lidu je prostá mýtů a snů; vyrůstá z věčných pravd a podporuje ji Boží láska.

2. „... kteří zachovávají Boží přikázání“ (ekum.): Lidská logika by mohla namítnout, že by slova o víře Ježíšově měla být zmíněna dříve, neboť bez této víry nelze zachovat Boží přikázání. Ale Bůh zde představuje svůj lid jako lid, který zjevuje moc Boží záchrany. Způsobem, který připomíná svědectví u soudu, nejdříve představuje důkaz a poté jeho příčinu. Svatí mají Ježíšovu víru, a to je jasně dosvědčováno jejich poslušností Božího zákona.

3. „... a víru Ježíšovu“ (Žilka): Toto slovní spojení má dvojitý význam. Svatí mají víru v Ježíše a víru Ježíšovu; tedy víru, kterou měl on, když žil na této zemi, a v níž zvítězil nad mocí satana. Tuto víru daruje Pán Ježíš každému ochotnému srdci (Žid 12,1–3).

1. Co budou moci vykonat a překonat ti, kdo budou mít Ježíšovu víru? Žid 11,33–38

Pravá víra je spojena s trpělivostí a vytrvalostí, které čas ani zkoušky nemohou porušit. „Živá víra znamená vzrůst síly, důvěry, skrze něž se z duše stává vítězíci moc. Ten, kdo pije vodu života, kterou dává Ježíš, má v sobě studnici vody, která sahá až k věčnému životu. I když může být [takový člověk] zbaven všech umělých studnic, je napájen ze skrytého pramene. Jedná se o stálé zřídlo [spočívající] v okamžitém spojení s nevyčerpatelným pramenem života.“ (EGW, That I May Know Him, str. 227)

Vítězství nad hříchem (1 Jan 5,2–5; 2 Kor 9,8–11)

1. Jak můžeme získat vítězství nad hříchem? 1 Jan 5,2–5; Zj 12,11

Víra není nějaké kouzlo nebo magická formule. Je to moc shůry, která uschopňuje lidi věřit a přivlastnit si každé zaslíbení a čin, jež jim Bůh nabízí. Proto také lidé víry mohou přemoci satana skrze Beránkovu krev. Tato krev je očisťuje od hříchů (Zj 7,14). Mohou také zvítězit pro „slovo svého svědectví“ (Zj 12,11), protože jejich svědectví vyjadřuje jejich trvalou víru v Boha a jeho slovo (1 Petr 4,11). Tito lidé nemilují svůj život tak, aby se zalekli smrti, protože Pán Ježíš za ně zemřel, aby mohli obdržet věčný život. I v utrpení jsou schopni chválit Boha.

Jeden křesťan byl souzen před Diokleciánem, krutým římským císařem. Císař po něm požadoval, aby se zřekl víry. Křesťan to však odmítl. Rozhněvaný císař se na něj obořil: „Zřekni se nebo tě vyhostím ze své říše.“ Křesťan odpověděl: „To můžeš, pane, udělat, ale nemůžeš mě nikdy odtrhnout od Krista, neboť on mě nikdy neopustí.“ „Pak ti tedy zabavím tvůj majetek,“ vyhrožoval dále Dioklecián. „To nemůžeš, pane, neboť všechno můj majetek je v nebi a žádná lidská ruka na něj nedosáhne,“ odpověděl křesťan. Císař zuřivě odsekl: „Nechám tě tedy zabít.“ Křesťanova pokojná odpověď zněla: „Můžeš zabít toto tělo, ale já jsem již zemřel pro tento svět a můj život je skryt s Kristem v Bohu. Až se Kristus, který je mým životem, vrátí, pak se i já objevím s ním v slávě.“

2. Jak se může naše víra posílit? Luk 17,5,6; 2 Kor 9,8–11

„Čím více se naše víra upíná v dokonalé důvěře ke Kristu, tím větší pokoj budeme prožívat. Víra roste, jestliže ji používáme.“ (EGW, *That I May Know Him*, str. 231)

„Máme-li svou víru posílit, musíme ji často přivádět do přímého styku s Božím slovem.“ (Vý 208)

3. Přemýšlej o pěti hrdínech/hrdinkách víry v Bibli. Jak získal svou sílu a víru?

Víra a zákonictví (Řím 3,20–22)

1. Jaký velký blud se snažil apoštol Pavel vyvrátit? Řím 3,20–22

Apoštol Pavel se snažil co nejdůrazněji poukázat na to, že zákon člověka nespasí. Nejsme zachráněni našimi chvályhodnými skutky. Jsme zachráněni jen a jen díky zásluhám Pána Ježíše. Jeho oběť nám poskytuje odpuštění a smíření. „Není možné, aby padlý člověk získal zásluhy svými vlastními dobrými skutky. Toto je třeba více zdůraznit, častěji opakovat a hlouběji si uvědomit. Záchrana je pouze v Ježíši Kristu.“ (EGW, Faith and Works, str. 19)

2. Která biblická pravda dala vznik reformaci a byla vždy východiskem každého skutečného oživení v dějinách křesťanství? Abak 2,4

Tato pravda boří babylónskou věž skutků, které člověk koná z vlastní síly a které jej nemohou přivést blíž k Bohu, ospravedlnit ani posvětit. Místo toho jsou jen překážkou na cestě k záchraně.

3. Jak vypadá život člověka, který je ospravedlněn v Pánu Ježíši? 1 Kor 6,9–11

„Odpuštění hříchů není jediným výsledkem Ježíšovy smrti. On přinesl nekonečnou oběť nejen proto, aby mohl být odstraněn hřích, ale aby lidská přirozenost mohla být obnovena, znovu požehnána, vybudována z trosek a uschopněna pro Boží přítomnost.“ (5 T 537)

Víra a opovážlivost (Mat 7,21–23)

1. Jaké jsou rysy a důsledky pravé víry?

Gal 5,6

Řím 3,31

Řím 5,1

Filip 3,8–14

„Víra neobsahuje nic, co by ji činilo naším spasitelem. Víra nemůže odstranit naši vinu. Kristus je moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří... On zaplatil cenu za vykoupění hříšníka. Přesto však jedině skrze víru v Kristovu krev může být hříšník ospravedlněn.“ (EGW, *The Faith I Live By*, str. 107)

2. Která skupina věřících nebude přijata do Božího království v den posledního účtování? Mat 7,21–23.26.27

Slovo překládané jako „nepravost“ (Mat 7,23) znamená v původním textu „nezákonnost“. Božím měřítkem pravé víry a lásky je poslušnost Desateru. Náboženská víra, která taková není, je falešná, zavádějící a porušená.

„Víra však nemá nic společného s opovážlivostí. Jen ten, kdo má pravou víru, je obrněn proti opovážlivosti. Opovážlivost je totiž satanovým padělkem víry. Pravá víra se opírá o zaslíbení Boží a poslušnost přináší ovoce. Opovážlivost se rovněž dovolává Božích zaslíbení, avšak používá jich — jako to činí satan —, aby omluvila hřích.“ (TV 79)

Činná víra (2 Tes 1,11.12)

1. Jaké praktické výsledky přináší pravá víra? Gal 5,6; Filp 2,12.13

Někdy nás může svádět myšlenka, že je třeba připojit skutky, aby naše víra měla výsledky. Toto však Písmo neučí. Pravá víra, kterou probouzí Pán Ježíš, je oživujícím principem, který nám dává sílu, abychom mohli žít v souladu s Boží vůlí. Ryzí víra je činná víra; není však vyvolávána skutky.

„Ten, kdo se snaží dosáhnout nebes svými vlastními skutky..., se pokouší o nemožné. Člověk nemůže být zachráněn bez poslušnosti, ale jeho skutky by neměly být [konány] v jeho vlastní síle; Kristus byl měl působit v člověku, aby chtěl a činil, co se líbí Bohu.“ (1 SM 364)

„Mnozí lidé v křesťanském světě... tvrdí, že vše, co je potřeba ke spáse, je víra; že skutky nic neznamenaají, že podstatná je jediné víra. Ale Boží slovo nám říká, že víra bez skutků je mrtvá... Víra a skutky jdou ruku v ruce... Skutky nás nikdy nespasí; jediné Kristovy zásluhy nám mohou pomoci.“ (EGW, That I May Know Him, str. 229)

2. Co je konečným cílem víry? 2 Tes 1,11.12

Poselství prvního anděla nás vyzývá, abychom „vzdali čest“ Bohu. To činíme, jestliže Bohu odevzdáme vládu nad naším životem. Bůh přichází do našeho srdce jako krutý diktátor, ale jako shovívavý Pán, který pro nás koná jen to nejlepší. Bůh je přítomen v našem srdci skrze víru a naplňuje nás láskou a milostí. Touží, abychom celému světu zvěstovali moc a dostupnost jeho záchrany.

3. Jak může každý obdržet zachraňující víru? Co je výsledkem této víry? Efez 2,8–10

Bůh nám neodpírá nic, co může zajistit naši spásu. Přijměme s radostí Boží dar zachraňující víry; kéž je tato víra podnětem k svatému životu.

Doporučené studium

Prostuduj si Kol 1,21–23; 1 Tim 6,7–15; Zj 2,10.13; 17,14. Při studiu uvažuj nad vzájemným vztahem víry v Boha a překonáváním zkoušek a pokušení, jimiž v životě procházíme. Uvažuj také o vztahu mezi Boží věrností a naší vírou. Viz Zj 1,5; 19,11; 21,5; 22,6.

Máš-li možnost, prostuduj si v knize Poselství mládeži kapitolu „Živá víra“ (MYP 111–116).

Před vyhlášením Božích přikázání u hory Sinaj „síil zvuk polnice víc a více“ (2 Moj 19,19). Tak je tomu i v případě trojandělského poselství. Jeho obsah a výzvy jsou naléhavé víc a více; Boží láska se stále snaží oslovit člověka.

Poselství třetího anděla je Boží prosba všem lidem: „Jak bych se vás mohl vzdát? Jak bych vás mohl nechat zahynout? Vyjděte z Babylóna, který bojuje proti mé smlouvě pokoje a pravdě. Vstupte do mého ovčince, který zachovává má přikázání a víru Ježíšovu. Čiňte pokání a odvráťte se od svých nepravostí, aby vás nezničily. Má milost vládne prostřednictvím spravedlnosti a je dostatečně mocná, abyste v ní mohli zvítězit nad všemi svými hříchy i nad mocí nepřítele. Tohoto vítězství můžete dosáhnout skrze mého Syna, který vás volá v těchto závěrečných chvílích doby milosti.“ Boží polnice zazní závěrečným radostným a vítězným poselstvím: „Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši“ (Zj 14,12). Takto jediným výrokiem Bůh obhájí svou pravdu i svůj lid.

Diskuzní otázky

1. Jak můžeme prožívat stálý růst ve víře?
2. Proč je víra tak úzce spojena s poslušností?
3. Proč jsme ospravedlněni z víry (Řím 3,28; 5,1; Gal 3,24), ale souzeni podle skutků (Mat 16,27; 1 Petr 1,17; Zj 22,11.12)? Potřebujeme jako Boží lid prožívat více víry nebo poslušnosti?

Shrnutí

Cílem trojandělského poselství je spojit lidi ze všech národů, ras a jazyků v lid, který bude zachovávat Boží přikázání a bude mít víru Ježíšovu. Tato víra jim umožní přivlastnit si všechna zaslíbení evangelia; tak obdrží vítězství nad hříchem.

Západ slunce 16.00

Závěrečná žeň

Mat 13,36–43; Zj 14,12–20; 15,2–4; 17,14–18; 19,1,21

Základní text

„A viděl jsem, hle, bílý oblak, a na oblaku sedí někdo jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp.“ (Zj 14,14)

Základní myšlenka

Když Bůh prostřednictvím trojandělského poselství dokončí své dílo, Ježíš Kristus se slavně vrátí, aby obhájil pravdu a vysvobodil svůj lid.

Návrat Pána Ježíše završí evangelium, splní naději svatých a navždy ukončí satanovu vládu zla. Ještě předtím však dojde na zemi k soužení a nepokojům, během nichž se babylónský systém odpadnutí a vzpoury zhroutí. Závěrečné události odhalí skutečnou povahu bezbožných a zjeví, jak upřímná a mocná byla víra svatých. Ti, kdo milují Boha, budou ochráněni před závěrečnými ranami a Bůh je pak přenesení do nebes.

Církev již od svého počátku vyhlížela Ježíšův návrat jako slavnou naději. Toto zaslíbení se stalo hlavní oporou jejího poslání, posilovalo ji ve všech jejích zkouškách a zaručovalo vyřešení velkého sporu mezi dobrem a zlem. V blízké budoucnosti splní trojandělské poselství své poslání a pozemská úroda dozraje ke sklizni. Ve svém slovu zjevil Pán Ježíš závěrečné události, aby svou církev posílil a vedl a abychom my mohli zůstat pevní ve víře.

Král přichází (Jan 14,1–3)

Po staletí přemýšleli filozofové o smyslu života — o jeho konečném cíli. Písmo svaté je v tomto ohledu jasné: dějiny nesměřují k nekonečnému opakování utrpení, bojů, krátkodobých vítězství, dlouhodobých proher, ale k vesmírné vládě věčné spravedlnosti, věčného života a radosti.

1. Jak dojde k naplnění této radostné naděje? Jan 14,1–3

„Pochopení naděje Kristova druhého příchodu je klíčem k porozumění dějin, jež následují, a vysvětlením budoucích událostí... Jsme poutníky a cizinci, kteří čekají, doufají a modlí se za onu požehnanou naději, slavný příchod našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jestliže tomu věříme a žijeme podle toho, tato víra a naděje inspirují velké činy, horlivou lásku jedněch k druhým, svatý život k slávě Boží...“ (Ev 220)

2. Co budou lidé prožívat před tím, než podruhé přijde Pán Ježíš? Dan 12,1

Jsme svědky nárůstu nepokojů a rychlých změn ve světě. Všechny tyto události nás vedou k závěrečným scénám, o kterých hovoří biblická proroctví. Skutečně stojíme na prahu mimořádně kritických událostí, „které budou mnohem více než kdykoli předtím vyžadovat úplné posvěcení každého, kdo se nazývá podle Kristova jména.“ (GW 323) „Přichází bouře, která do nejvyšší míry otřese duchovními základy každého jednotlivce a prověří je.“ (5 T 129) „Místo aby se lid Boží stal slabým a nerozhodným, měl by se vzchopit a dodat si odvahy pro čas soužení.“ (4 T 251)

3. Uvažuj nad radou v Mal 3,1–7. Proč shromažďování zásob potravin a podobných životních potřeb není tou nejlepší přípravou na konec světa?

Vzpoura Babylóna proti Bohu (2 Tes 2,3.4; Zj 13,8)

1. Jaký závěrečný klam přivede celý svět do poslední zkoušky věrnosti?
2 Tes 2,3.4
2. Jak se můžeme vyvarovat toho, abychom nepodlehli falešné duchovní autoritě? 2 Jan 6–11; Zj 3,10.11

„Antikrist rozvine před našimi zraky své podivuhodné dílo. Klam se podobá pravdě tak přesně, že bude nemožné je od sebe rozeznat, jedině pomocí Písma svatého.“ (VLB 423)

„Jako vrcholný čin velkého dramatu klamu bude se sám satan vydávat za Krista... V různých částech země se satan objeví mezi lidmi jako majestátní bytost osiňující krásy, podobající se Synu Božimu, jak ho líčí Jan ve Zjevení (Zj 1,13–15). Sláva, která ho obestírá, není překonána ničím, co dosud spatřilo oko smrtelníka. Vzduchem se nese vítězoslavné volání: 'Kristus přichází! Kristus přichází!' Lidé padají před ním v úctě na zem, on pozvedá ruce a žehná jim... Jeho hlas je měkký a podmanivý a přitom lahodný. Laskavě a soucitně přednáší některé ze vznešených nebeských pravd, jež kdysi vyslovil Spasitel; léčí nemoci lidí a pak, předstíraje, že je Kristem, tvrdí, že změnil sobotu v neděli, a přikazuje všem, aby světili den, kterému požehnal. Prohlašuje, že ti, kdo budou stále zachovávat sedmý den se rouhají jeho jménu tím, že neposlouchají jeho anděly, které k nim poslal s světlem a pravdou. To je silný klam, jemuž se takřka nedá odolat.“ (VLB 444.445)

3. V jakém měřítku přijmou lidé tento klam? Zj 13,8
4. Co přeruší satanovy snahy o získání vlády nad celým světem prostřednictvím Babylóna? Zj 16,1–21

Tyto rány přijdou náhle a nečekaně na různých místech země a budou trvat krátce. Pak přijde Pán Ježíš.

Závěrečné soužení církve (Zj 13,14–17; 1 Petr 1,7–9)

Význam a funkce posledních ran jsou následující: (1) zjevují falešné nároky Baby-lóna a Antikrista a to, že nerepresentují Boha (Žalm 9,16–21); (2) přerušují pokus bezbožných zničit spravedlivé (Zj 16,4–6); (3) zjevují bezbožné srdce a zlo těch, kdo se uctívají šelmu (Zj 16,9–11.21); (4) poukazují na ty, kdo nejsou ranami postiženi — Boží věrné (Žalm 27,1–6).

1. Jak bude Boží lid prožívat období ran? Zj 13,14–17

„Ačkoli lid Boží bude obklopen nepřáteli, kteří budou usilovat o jeho záhuby, nebude jeho úzkost pramenit z toho, že je pronásledován pro pravdu, nýbrž z toho, že se nekál ze všech hříchů... Kdyby měl lid Boží jistotu, že mu budou odpuštěny všechny hříchy, nelekal by se mučení a smrti; ukáže-li se však nehodným a ztratil-li život pro své povahové nedostatky, bude tím svaté jméno Boží pohaněno.“ (VLB 441)

2. Krátce před časem soužení bude Boží lid zapečetěn a pro bezbožné skončí doba milosti. Každý učinil závěrečné rozhodnutí pro Krista nebo proti němu. Jaký smysl má tedy čas soužení? Zach 13,9; 1 Petr 1,7–9

„Oko Páně bdí nad lidem Božím, jeho sluch vnímá jeho volání. Soužení lidu Božího je veliké; zdá se, že plameny pece ohnivé jej stráví. Avšak vyjdou z ruky toho, jenž je čistí, jako zlato zkoušené v ohni. Láska, kterou Bůh projevuje ke svým dětem v období jejich nejtěžší zkoušky, je právě tak silná a něžná jako láska, kterou k nim projevuje ve dnech, kdy se jim daří nejlépe; je pro ně třeba, aby prošli pecí ohnivou; jejich světskost musí být strávena, aby se v nich mohl dokonale zrcadlit obraz Kristův.“ (VLB 442)

3. Jak se můžeš dnes připravovat na čas soužení? Jestliže nyní prožíváš soužení, jak můžeš vytrvat?

Nejkrásnější okamžik (1 Kor 15,51–55)

1. Jak je Boží věrný lid ostatků odlišen od těch, kdo proti němu bojují? Zj 12,17

Různými způsoby představuje satan myšlenku, že nové a vyšší systémy pravdy nahradily Písmo svaté. Jím svedení lidé uvěří jeho lži, že ti, kdo se drží biblického učení, jsou omezení, bigotní a brání rozvoji celosvětového míru a bratrství. Budou mít za to, že tito horliví zastánci Bible se musí vzdát svých zastaralých představ nebo musí zemřít. Ale Ježíš Kristus, Slovo Boží, se zjeví, aby obhájil a zachránil svůj věrný lid.

2. Co se bude dít s Antikristem a jeho následovníky při Kristově příchodu? Co se bude dít se svatými? Zj 14,14–20

Krátce poté, co bude vydán výnos smrti proti těm, kdo se odmítají podřídit nedělnímu zákonu, bude rozhodnuto, že jedné noci dojde k rozhodujícímu úderu proti světitelům soboty.

„S vítězoslavným pokřikem, s posměchem a proklínáním budou se zástupy bezbožníků chystat vrhnout se na své oběti, když tu, hle, snese se na zemi hustá tma, černější než nejtemnější noc. Pak se na nebi objeví duha, zářící slávou trůnu Božího a bude se zdát, že se klene nad každou skupinou modlících se. Zástupy bésníků se náhle zastaví. Jejich posměšné volání ustane. Zapomenou, proti čemu bylo namířeno jejich vražedné běsnění. S hroznými předtuchami budou zírat na symbol smlouvy Boží a budou se chtít skrýt před jeho všemocnou září.

Lid Boží uslyší hlas, jasný a lahodný, který praví: 'Pohlédte!' a když pohlédne k nebesům, uvidí duhu zaslíbení... [Lid Boží] vidí slávu Boží a Syna člověka sedícího na trůně Božím... Opět je slyšet hlas, lahodný a vítězoslavný, který praví: 'Přicházejí! Přicházejí! Svatí, nevinni a neposkrvnění. Zachovali slovo mé trpělivosti, proto budou chodit mezi anděly;' a... [ti], kdo se pevně drželi své víry vydají vítězoslavný výkřik.“ (VLB 452.453)

Na cestě domů (Zj 15,2–4)

Pozemský jazyk nedokáže popsat nekonečnou slávu, která spočine na vykoupených v den jejich vysvobození. Písmo svaté nám přesto dává pocítit radost, kterou věrní prožijí, když budou putovat s Ježíšem do jeho království jako vítězové velkého sporu.

1. Prostuduj si následující verše: Iz 25,8.9; 51,11; 1 Tes 4,16.17, uvažuj nad nimi a o své myšlenky se poděl s třídou.

Toužíš po tom, abys slyšel, jak tě a ty, které jsi vedl ke Kristu, Pán Ježíš oslovuje: „Pojďte, požehnání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa“ (Mat 25,34)?

2. Co uslyší zástupy vykoupených, když budou vstupovat do bran nového Jeruzaléma? Iz 26,2

3. Jaká zkušenost je očekává v novém Jeruzalémě a pak na nové zemi? Efez 2,4–7; Iz 64,3 [verš 3 kral.]

„Pak jsem viděla, jak Pán Ježíš vedl ten vykoupený zástup k městské bráně. Dotykem ji rozevřel v jejích třpyticích se stěžejích a vyzval lid, který zachovával jeho pravdu, aby vstoupil... Potom pohleděl Pán Ježíš na své vykoupené svaté... Když na ně upřel své laskavé oči, pravil zvučným hlasem, který zněl jako hudba: 'Vidím dílo své duše a jsem spokojen. Tato hojnost slávy vám navěky náleží. Již nebude smrti ani utrpení ani nářku ani bolesti.' Viděla jsem, jak se ten vykoupený zástup sklání...

Žádná lidská slova nedokážou popsat nebesa. Když jsem ten obraz spatřila, byla jsem unesena. Překonána nepopsatelnou nádherou a slávou, odkládám pero a volám: 'Ach, jaká láska! Jaká podivuhodná láska!'" (EW 288.289)

Doporučené studium

Prostuduj si Jan 14,1–4; Zjevení 21. a 22. kapitolu. Křesťanská naděje se naplní, jakmile vykoupení vstoupí do Božího království. Pak budou prožívat radost, neboť budou v přítomnosti Boží a budou sdílet radosti života ve věčném společenství s vykoupenými. Tato požehnání nebudou již nikdy ohrožena hříchem, protože hřích je navždy zničen mocí Ježíšova smíření a rozhodnutím jeho lidu žít v souladu s Božím věčným zákonem lásky.

V knize Vítězství lásky Boží si prostuduj kapitoly „Čas soužení“ a „Lid Boží osvobozen“ (VLB 437–463).

„Nemohlo být použito silnějších pohnutek, nemohly být nasazeny mocnější prostředky; netušené odměny za konání dobra, radosti nebe, společnost andělů, společenství a láska Boha a jeho Syna, zušlechťování a rozvoj všech našich sil pro věčné časy — což to nejsou mocné pohnutky, které nás povzbuzují k tomu, abychom zasvětili svá srdce plně službě našemu Stvořiteli a Vykupiteli?“ (CK 16)

Diskuzní otázky

1. Co můžeme dnes dělat, abychom mohli mít jistotu, že budeme v zástupu, který bude vítat Pána Ježíše při jeho návratu?
2. Co potřebujeme v našem životě změnit, abychom se na Ježíšův návrat mohli těšit jako na „blažené splnění naděje“ (Tit 2,13) a ne se ho obávat jako „dne prchlivosti a... ničení“ (Sof 1,14.15)?

Shrnutí

Pro všechny, kdo milují a poslouchají Pána Ježíše, bude jeho druhý příchod nepopsatelně krásný a slavný. Pro ty, kdo jej svým jednáním a vírou odmítali, bude Kristův příchod nepopsatelně strašný. Trojandělské poselství vyvyšuje Pána Ježíše a jeho evangelium a nabízí každému záchranu. Ti, kdo zůstanou věrni Kristu, budou odsouzeni nejvyššími pozemskými autoritami, které ovládá satan. Bůh však svůj lid vysvobodí a obhájí a udělí mu čestné postavení a slávu ve svém království. Kéž bychom se všichni rozhodli pro Pána Ježíše a pro jeho království. „Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní“ (1 Tes 5,24).

Trojandělské poselství a tvůj život

Řím 16,25–27; 1 Tes 2,13; Zj 19,6–10

Základní text

„A očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velkého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích.“ (Tit 2,13.14)

Základní myšlenka

Trojandělské poselství má v našem životě přinést ovoce v podobě svatého charakteru a svatých činů. Naše svědectví tak získá na síle a náš příklad a vliv bude moci přivést každého upřímného člověka ke Kristu a jeho pravdě.

Trojandělské poselství zjevuje povahu Pána Ježíše, osvětluje a vyvyšuje pravé evangelium a tím je odlišuje od falešných systémů spásy, které podporuje ďábel a jeho následovníci. V tomto čtvrtletí jsme viděli, že trojandělské poselství se dotýká všech potřeb lidstva v tomto věku utrpení, hříchu a duchovního zmatku. V závěrečném týdnu tohoto čtvrtletí si zopakujeme základní prvky trojandělského poselství z hlediska zkušenosti, kterou toto poselství přináší do života těch, kdo je přijali a zvěstují.

Zakořenění v evangeliu (Žalm 51,12–15)

1. Jak Bůh popisuje povahu svého lidu, který byl zapečetěn a zvěstuje trojandělské poselství? Zj 14,4.5
2. Co znamenají následující výroky?
 - „Neporušili svou čistotu se ženami.“
 - „Následují Beránka, kamkoli jde.“
 - „Byli vykoupeni z lidí...“ (Žilka)
 - „Z jejich úst nikdo neuslyšel lež.“
 - „Jsou bez úhony.“

„Jestliže jsme účastni božské přirozenosti, vrozené a pěstované sklony ke zlému jsou vymýceny z povahy a z nás se stává živá moc, která koná dobro... Bůh se snaží — a člověk se snaží —, aby byl člověk sjednocen v Kristu, jako je Kristu jedno s Bohem.“ (EGW, That I May Know Him, str. 95)

„Neposkvrněné roucho Kristovy spravedlnosti je uděleno zkoušeným, pokoušeným, ale přesto věrným dětem Božím.“ (5 T 475)
3. Jakou zkušenost prožíváme, jestliže roste naše spojení s Pánem Ježíšem? 2 Kor 2,14–16

Boží věrní se nepyšní rozvojem své povahy, nepovažují se za dokonalé nebo nadřazené nad ostatní (Jób 9,20.21). Jsou však vedeni Boží láskou, aby zvěstovali evangelium, z něhož přijali veliké požehnání. Toto požehnání nemohou zadržet nebo hovořit o něm báživě či omluvně. Naopak. Horlivě, ale s taktem zvěstují tomuto světu ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. A protože jejich život dosvědčuje to, co zvěstují, jejich poselství je věrohodné a má váhu.

4. Kterou radou se má Boží lid řídit a jak se tato rada vztahuje k trojandělskému poselství? Kol 2,6–10

Jací budou Boží vítězové? (Zj 15,2–4)

1. Jaký druh náboženské zkušenosti má trojandělské poselství přinést? Zj 15,2–4

Tímto poselstvím přináší Bůh soud a pravdu — pravdu, která znamená vítězství pro ty, kdo přijmou Boží slovo. Přijmout pravdu totiž znamená cele přijmout Pána Ježíše a jeho Slovo. Toto Slovo, jestliže v nás přebývá, nám dává sílu zvítězit nad zlem.

2. Proč satan nemůže zničit Boží věrný lid, přestože na něj bude útočit s velkou silou? Zj 12,10–11.17; 14,1

Přestože satan zaútočí proti Božimu lidu v posledních dnech, tento lid zůstane věrným díky zásluhám Beránka — Ježíše Krista. Boží lid raději chce být Bohu věrný a žít s ním ve stálém společenství, než aby se snažil vyhnout soužení a pronásledování. Bůh však svůj lid chrání a dává mu bohatou duchovní zkušenost.

„Pán Ježíš působí na lidské srdce tím, že projevuje své slitování a hojnou milost. [Kristus] uskutečňuje tak úžasnou proměnu, že satan se vším svým vychloubáním, s celým svým svazkem zla namířeným proti Bohu a zákonům jeho vlády vidí [Boží věrné] jako nedobytnou pevnost, které jeho záludné učení a klamy nemohou uškodit. [Boží věrní] jsou pro něho neproniknutelným tajemstvím.“ (EGW, *The Faith I Live By*, str. 142) (Viz vysvětlení onoho tajemství v Kol 1,26–28.)

3. V jaké vlastnosti je nám apoštol Pavel příkladem? Efez 3,8

„Správné poznání sebe můžeme poznat jen jediným způsobem — pohledem na Krista... Ubohost a slabost — své skutečné nedostatky — si uvědomujeme jen tehdy, když přemýšlíme o Kristově čistotě a dokonalosti... Poznáme, že spasení nám nezajistí naše vlastní dobrota, ale pouze nekonečná Boží milost.“ (KP 90)

Lid, který slouží (Mat 28,18–20)

Trojandělské poselství povzbuzuje evangelizační úsilí všech, kdo je přijali a oceňují je. Toto poselství povzbuzuje člověka k tomu, aby se plně oddal službě Bohu a lidstvu.

1. Znovu si prostuduj trojandělské poselství (Zj 14,6–12) v souvislosti s Mat 28,18–20. Co pro tebe toto poselství znamená osobně? K čemu tě povzbuzuje?

„Bůh chce, aby jeho služebníci byli důkazem toho, že skrze jeho milost mohou lidé nabýt Kristovy povahy a smějí se radovat z jistoty, že se těší jeho velké lásce. Chce, abychom podávali svědectví o tom, že nemůže být spokojen, dokud se lidstvo nenapraví a nebude znovu uvedeno do svých svatých práv jako jeho synové a dcery.“ (TV 582)

Povšimni si, jak je toto v ostrém protikladu s činností vyslanců Babylóna, kteří nejen působí zmatek a odpadnutí, ale také usilují zničit ty, kdo odmítli jejich odpadlické učení a zvyky.

2. Které skutečnosti o době, v níž žijeme, by nás měly pohnout k evangelizačnímu úsilí? Luk 21,7–11.28–33; 2 Tím 3,1–9

„Nyní bychom měli pocítit odpovědnost a usilovně se podílet na tom, aby druzí poznali pravdy, které Bůh dal pro tento čas...“

Nyní je doba, aby bylo zvěstováno poslední varování. V dnešní době má zvěstování pravdy zvláštní moc; jak dlouho to bude trvat? Jen krátkou chvíli...

Je potřeba probudit lidi, aby si uvědomili vážnost této doby, blízkost dne, kdy skončí doba milosti pro člověka. Měly by být učiněny rozhodné kroky, aby lidem bylo slavnostně zvěstováno poselství pro tuto dobu. Třetí anděl má konat své dílo s velikou mocí.“ (Ev 16.17)

3. Jsi ochoten nést ovoce pro Kristovo království? Věříš, že Je Pán Ježíš schopen požehnat tvému evangelizačnímu úsilí? Přemýšlej nad novými způsoby svědecké služby a uplatni je.

Lid plný Ducha (Iz 60,1–5)

- 1. Jaká moc se připojí k Božímu lidu při zvěstování poselství třetího anděla v plnosti? Jaký to přinese výsledek? Zj 18,1; Iz 60,1–3**

Duch svatý se s nevídanou mocí a naléhavostí připojí k závěrečnému zvěstování poselství třetího anděla.

„Vše, kdo zasvětili duši, tělo a ducha Bohu, se stále dostává nové tělesné i duchovní síly. Vládou nevyčerpatelnými zdroji nebes. Kristus je obdařuje dechem svého ducha a životem svého života. Duch svatý vzbuzuje v jejich srdcích a myslích nejvyšší činorodost. Milost Boží znásobuje jejich schopnosti a veškerá dokonalost božské přirozenosti jim přichází na pomoc v díle pro spásu duší. Účast na Kristově díle je činí v Kristu dokonalými, takže přes svou lidskou slabost mohou konat skutky Všemohoucího.“ (TV 583)

- 2. Jestliže představujeme světu trojandělské poselství, co ve skutečnosti zvěstujeme? Zj 14,6; 19,5–9; 22,16 17**

„Poselství o Kristově spravedlnosti má zaznít z jednoho konce světa na druhý a připravit cestu Páně. Toto je ta sláva Boží, která završuje dílo třetího anděla... Toto poselství [Zj 14,9–12]... je zvěstováno mohutným hlasem; to znamená s mocí Ducha svatého.“ (EGW, Last Day Event, str. 200.201)

S radostí, čistotou a horlivostí zvěstuje Boží lid poslední výzvu evangelia tomuto zmatenému a zuřivému světu. Mnozí lidé v tomto poselství zaslechnou hlas pravého Pastýře a vděčně opustí Babylón, aby se připojili k církvi ostatků, která zachovává přikázání Boží a víru Ježíšovu.

- 3. Co nejvíce potřebujeme, abychom mohli zvěstovat poselství třetího anděla v jeho plnosti? Jer 23,5.6; Zach 10,1.12**
- 4. Jak můžeš povzbudit ostatní členy sboru, aby se připojili ke zvěstování trojandělského poselství?**

Vytrvalý a trpělivý lid (Žid 11,33–40)

1. Kterou vlastnost Božího lidu zdůrazňuje kniha Zjevení? Zj 1,9; 13,10; 14,12

Ti, kdo milují Boha a zvěstují trojandělské poselství, prožijí s Bohem zkušenost, která je posílí, aby mohli vydržet nepřítelství a hněv odpadlíků. Svatí budou velmi zkoušeni, zvláště svými bývalými spoluvěřícími, kteří odpadli od pravdy a stali se zajatci Babylóna.

„Obnovme víru a sílu rané církve — a oživne duch pronásledování a ohně znovu vzplanou.“ (VLB 36)

2. Jaký vliv bude mít pronásledování na Boží lid? Žid 11,33–40; Zj 12,11

„Když se bouře pronásledování opravdu obrátí proti nám, pravé ovce uslyší hlas věrného Pastýře. Se sebeobětavým úsilím se budou [věrní] snažit zachránit ztracené a mnozí, kteří odešli z ovčince, se vrátí, aby následovali velkého Pastýře. Boží lid se spojí a bude jednotně vystupovat proti nepříteli...“

Láska ke Kristu a k spoluvěřícím bude svědčit světu, že jsme byli s Ježíšem a že on nás vyučoval. Pak se poselství třetího anděla rozroste do hlasitého volání a celý svět bude ozařen Boží slávou.“ (6 T 401)

3. Co posilovalo hrdiny víry v minulosti, že mohli nejen snášet pronásledování, ale také s neztenčenou silou vytrvali ve svém poslání — svědčit světu o Bohu? 2 Tim 4,16–18; 1 Petr 4,12–14

Pronásledování vyvýší a pročistí zkušenost Božího lidu (Řím 5,3). Jako účastníci Kristových utrpení, budeme mít také účast v jeho království a slávě. Jedině pravá, nesobecká láska nás může povzbudit, abychom trpěli pro evangelium.

4. Jak můžeš získat trpělivost (vytrvalost) svatých?

Doporučené studium

V souvislosti s trojandělským poselstvím uvažuj nad následujícími texty: Oz 14,10 [verš 9 kral.]; Mal 3,23.24 [4,5.6 kral.]; Jan 15,10–27. Máš-li možnost, prostuduj si v 6. svazku Svědectví pro církve kapitulu „Dilo pro tuto dobu“ (6 T 14–22).

Boží lid projde vítězně zkouškou. Nejenže zvítězí nad silami temna, ale bude také nástrojem při záchraně bývalých vzbouřenců proti Boží vládě. Největším vítězstvím bude, že se z těchto bývalých nepřátel stanou přátelé. To je Boží způsob jednání. Trojandělské poselství je předzvěstí smíření a naděje. Nakonec svět uslyší závěrečné poselství evangelia a mnozí se rozhodnou, komu chtějí sloužit.

Způsob, jakým prožíváme a zvěstujeme toto poselství, bude mít velký vliv na ty, které chceme oslovit. Kéž se trojandělské poselství stane součástí našeho života a my můžeme představit Ježíšovu povahu v kráse její svatosti.

Diskuzní otázky

1. Uvažuj nad významem trojandělského poselství ve spojení s následujícím citátem: „Až lépe porozumíme knihám Daniele a Zjevení, jako věřící prožijeme zcela novou náboženskou zkušenost. Obdržíme takový pohled na otevřené brány nebes a do našeho srdce a mysli bude vtisknut onen charakter, který musí mít všichni, aby porozuměli požehnání, které má být odměnou těm, kdo mají čisté srdce.“ (TM 114)
2. V jakém vztahu je náboženská zkušenost a povaha vykoupených a obsah a cíl poselství, které nesou (Zj 14,6–12)?

Shrnutí

Duchovní moc Nejvyššího povzbuzuje ty, kdo kráčejí ve světle trojandělského poselství. Tito lidé přijímají milost, inspiraci a vytrvalost prostřednictvím Ducha svatého, který přebývá v jejich srdcích, a stávají se jeho svědky v celém světě. Prožívají a zvěstují pravé evangelium Ježíše Krista, aby získali všechny, kdo chtějí být zachráněni Božím způsobem.

Použité zkratky knih E. G. Whiteové

1 BC	The Seventh-day Adventist Commentary (Biblický komentář ASD, sv. 1-10)
CK	Cesta ke Kristu (SC – Steps to Christ)
Ev	Evangelism (Evangelizace)
EW	Early Writings (Rané spisy)
GW	Gospel Workers (Pracovníci evangelia)
KP	Kristova podobenství (COL – Christ Object Lessons)
ML	My Life Today (Můj život dnes)
MYP	Messages to Young People (Poselství mládeži)
PK	Proroci a králové (PK – Prophets and Kings)
PP	Patriarchové a proroci (PP – Patriarchs and Prophets)
SD	Sons and Daughters of God (Synové a dcery Boží)
1 T	Testimonies (Svědectví pro církev)
TM	Testimonies to Ministers (Svědectví pro kazatele)
TV	Touha věků (DA – The Desire of Ages)
VLB	Vítězství lásky Boží (GC – The Great Controversy)

Poznámky k údajům o západu slunce

Údaje o západu slunce jsou převzaty z počítačového programu, který pro naši církev vyrobila Hvězdárna a planetárium Praha. Časové údaje odpovídají oblasti Středních Čech. Pro upřesnění západu slunce v jiných oblastech je třeba k uvedeným údajům připočítat nebo odečítat v jednotlivých městech přibližně minut:

Cheb +9

Karlovy Vary +6

Pízeň +5

Ústí nad Labem +2

Pardubice –7

Brno –9

Přerov –12

Vsetín –14

Ostrava –16

Jablunkov –17

Misijní dary sobotní školy

ve 4. čtvrtletí 1994 slouží pro potřeby oddělení knižní evangelizace a Teologického semináře.

Sbírka 13. soboty

je určena na výstavbu Teologického semináře.

Témata celosvětových přímluvných modliteb

1. Globální misie
2. Naše dílo v Itálii
 - Počet obyvatel: 58 101 000
 - Sborů: 89
 - Členů: 5 210
3. Adventistická mládež a děti
4. Malta – Globální misie

Poslední výzva k záchraně

Biblické úkoly — 4. čtvrtletí 1994

Překlad: Aleš Launer

Technická redakce: Jan Pospíšil

Vydalo oddělení sobotní školy Česko-Slovenské unie

církve adventistů sedmého dne, Zálesí 50, 142 00 Praha 4 — Lhotka

Vedoucí oddělení: Milan Hlouch

Praha 1994

ISBN 80-7172-041-0